

ΕΝΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ/ΙΣΣΕΣ ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ
ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΠΟ ΕΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

«...αυτοί μας
αλυσόδεσαν,
για τα σίδερα
υπάρχουν όμως
λίμες
και σαν οι
αλυσίδες πέσουν

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΣΤΟΝ 187Α

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ενημερώσεις από δίκες σε εξέλιξη - Με τον Κουφοντίνα Είμαστε Μαζί Ενάντια Σε Κράτος Και Καταστολή — σελ.2
- Κείμενο Κ.Αθανασοπούλου: "Ιστορικά πως φτάσαμε στον 187Α πρώτες προσπάθειες της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας στην Ελλάδα" — σελ. 3
- Κείμενο Ανδρέα-Δημήτρη Μπουρζούκου: " Η «αντιτρομοκρατική» πολιτική και οι ειδικές συνθήκες κράτησης στην Δ. Ευρώπη — σελ. 5
- Κείμενο Π.Αργυρού: "Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης και οι συνθήκες εξαιρέσης. Ο τρομονόμος και η έννοια της τρομοκρατίας" — σελ. 7
- Κείμενο Χ. Τσάκαλου: " Οι πολιτικές στοχεύσεις του Τρομονόμου, οι επιδιώξεις του κράτους απέναντι στον εσωτερικό εχθρό αλλά και σε ευρύτερα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας" — σελ. 9
- Κείμενο Γ.Κ.: "Διαφορές μεταξύ του Άρθρου 187 και 187Α" — σελ.10
- Η «Αντιτρομοκρατική» Νομοθεσία στις πολιτικές δίκες — σελ.11
- Διεθνή νέα — σελ.15
- Λόγια Σταράτα — σελ.16

από τα κορμιά μας,
μ' αυτές τα κεφάλια
των νικητών
θα σπάσουμε...»
Paul Verlaine

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΕΜΑΣ...

Η εφημερίδα που κρατάτε στα χέρια σας είναι αποτέλεσμα της εργασίας μιας ομάδας αδιαμεσολάβητης αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, καθώς και γενικότερα ζητήματα εγκλεισμού, η οποία κυκλοφορεί κάθε 2 μήνες.

Για εμάς οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι που είναι αιχμάλωτοι του κράτους είναι μέρος του δικού μας αγώνα και είναι κομμάτι από εμάς. Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και στους διωκόμενους συντρόφους/ισσες είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον αγώνα για την επανάσταση, για μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας για την αναρχία.

Η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους δεν μπορεί να είναι ούτε επιλεκτική, ούτε μερική, αλλά αφορά το σύνολό τους.

Αποδεχόμαστε ότι όλες οι «παράνομες» από το καθεστώς μορφές δράσης, είναι μέρος του επαναστατικού κινήματος. Απορρίπτουμε λοιπόν οποιοδήποτε διαχωρισμό μεταξύ μορφών πάλης.

ΕΝΤΟΣ - ΕΚΤΟΣ
ομάδα αντιπληροφόρησης
και αλληλεγγύης

Email: efimerida@espiv.net

Ενημερώσεις από δίκες που είναι σε εξέλιξη**ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ**

Στη δίκη αυτή βρίσκεται κατηγορούμενη η Π. Ρούπα μέλος του ΕΑ για τα κακουργήματα που αφορούν την επίθεση της οργάνωσης στην Τράπεζα της Ελλάδας

Η δίκη βρίσκεται στο τελικό στάδιο. Στη συνεδρίαση της 27ης Ιουνίου η Π. Ρούπα έκανε πολιτική τοποθέτηση - σχολιασμό πάνω στην πρόταση του εισαγγελέα. Στο πρωτόδικο δικαστήριο η Ρ. Ρούπα βρισκόνταν στην παρανομία και είχε καταδικαστεί ερήμην σε 11 χρόνια κάθειρξη μόνο για τα πλημμελήματα.

ΕΦΕΤΕΙΟ 2ΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Το εφετείο (Τράπεζα Ελλάδος, συμπλοκή στο Μοναστηράκι, απαλλοτριώσεις τραπεζών) βρίσκεται στο στάδιο της κατάθεσης των μαρτύρων κατηγορίας. Πρωτόδικα οι σύντροφοι είχαν καταδικαστεί: Ν. Μαζιώτης σε ισόβια και 129 χρόνια, Π. Ρούπα σε 11 χρόνια για τα πλημμελήματα, Α. Σταμπούλος 13 χρόνια και Γ. Πετρακάκος 36 χρόνια

Σ.Π.Φ. ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ

Βρίσκεται στο τελικό στάδιο. Στην προηγούμενη συνεδρίαση οι σύντροφοι Τσάκαλος Χ., Σακκάς Κ., Καραγιαννίδης Γ., Μητρούσιας Α. και Αντωνίου Σ. έκαναν τις πολιτικές του τοποθετήσεις. Την επόμενη φορά, που είναι στις 11 Ιουλίου, αναμένεται η πρόταση της εισαγγελέως. Οι υποθέσεις που περιλαμβάνονται σε αυτό το εφετείο αφορούν την εισβολή της αντιτρομοκρατικής σε σπίτι στο Χαλάνδρι το 2009, τις συλλήψεις στον Βόλο το 2011, την αποστολή εμπρηστικών δεμάτων το 2010, την ένοπλη συμπλοκή στη Πεύκη το 2012 και την υπόθεση της Νέας Σμύρνης.

ΗΡΙΑΝΝΑ - ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Στις 28 Ιουνίου ολοκληρώθηκε το εφετείο της Ηριάννας και του Περικλή, στο οποίο αθώωθηκαν ομόφωνα. Πρωτόδικα είχαν καταδικαστεί σε 13 χρόνια κάθειρξη χωρίς αναστολή για συμμετοχή στην ΣΠΦ, με μόνο αποδεικτικό στοιχείο μείγμα μικρής ποσότητας DNA.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΛΗΣΤΕΙΩΝ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΟΜΠΡΕΛΑ» ΤΟΥ ΕΑ

Στις 25 Μαΐου ξεκίνησε η δίκη για την υπόθεση «Ληστές του Διστόμου», η οποία αφορά μια σειρά ληστειών που το κράτος τις εντάσσει κάτω από την «ομπρέλα» του Επαναστατικού Αγώνα. Σε αυτή τη δίκη βρίσκονται κατηγορούμενοι: οι αναρχικοί Νίκος Μαζιώτης μέλος του ΕΑ, Μάριος Σεϊσίδης, Παναγιώτης Ασπιώτης, Κώστας Σακκάς, Γρηγόρης Τσιρώνης, καθώς και ο Σπύρος Χριστοδούλου, ο Γιώργος Πετρακάκος η συντρόφισσά του

Μαρία Θεοφίλου και 3 άτομα του φιλικού τους περιβάλλοντος.

Κοινός παρονομαστής για τους κατηγορούμενους αποτελεί η επιλογή της φυγοδικίας.

Όλες οι κατηγορίες εντάσσονται στο πλαίσιο εγκληματικής οργάνωσης για την περίοδο 2006-2012 και στο πλαίσιο δράσης του Επαναστατικού Αγώνα για την περίοδο 2012-2016.

ΔΙΚΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΡΙΣΗ-ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΛΗΣΤΕΙΑΣ ΧΡΗΜΑΤΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΣΤΟ ΓΕΩΠΟΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Η δίκη του συντρόφου ξεκίνησε στις 18-6-2018 και ολοκληρώθηκε την ίδια ημέρα, με την καταδίκη του σε 5 χρόνια φυλάκισης για απόπειρα κλοπής και άλλους 3 μήνες για οπλοφορία. Παρότι ο εισαγγελέας πρότεινε την ενοχή του συντρόφου για όλες τις κατηγορίες, κρίθηκε αθώος λόγω αμφιβολιών για την απόπειρα ληστείας του μηχανακιού. Ο ίδιος διάβασε την πολιτική του δήλωση και αρνήθηκε να απαντήσει στις ερωτήσεις της έδρας.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΜΑΡΙΟΥ ΣΕΪΣΙΔΗ-ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΣΟΛΩΝΟΣ

Στις 6-6-2018 ξεκίνησε στο εφετείο Αθηνών το εφετείο του αναρχικού Μ. Σεϊσίδη. Λόγω της υποβολής δύο αιτημάτων από τους δικηγόρους (παρουσία των ταμιών της τράπεζας και διόρθωση λάθους πρωτόδικης απόφασης), διακόπηκε για 21-11-2018. Πρωτόδικη ποινή: 36 χρόνια για την ληστεία της τράπεζας ΕΤΕ και απόπειρα ανθρωποκτονίας τριών μπάτσων.

**Με τον Κουφοντίνα
Είμαστε Μαζί
Ενάντια Σε Κράτος
Και Καταστολή**

Ο επαναστάτης πολιτικός κρατούμενος βρίσκεται 16 χρόνια στη φυλακή καταδικασμένος για την συμμετοχή του στην ε.ο. 17 Νοέμβρη. Στις 30 Μαΐου ξεκίνησε απεργία πείνας με αιτήματα την επαναχορήγηση της τακτικής άδειας εξόδου και την κατάργηση του εισαγγελικού βέτο. Άδεια η οποία μπλοκαρίστηκε κατόπιν παρέμβασης της εισαγγελέως του Αρείου Πάγου Ξένης Δημητρίου, όταν άσκησε πειθαρχικές διώξεις στους 2 εισαγγελείς των φυλακών Κορυδαλλού προκειμένου να μπλοκάρει την όλη διαδικασία

Από την αρχή της απεργίας αναπτύχθηκε ένα πολύμορφο κίνημα αλληλεγγύης σε πανελλαδικό επίπεδο με πορείες, συγκεντρώσεις, καταλήψεις κτηρίων, κινησεις αντιπληροφόρησης έως και επιθετικές ενέργειες. Αποτέλεσμα των δράσεων αυτών ήταν και 22 συλλήψεις συντρόφων. Επίσης, από ομάδα συντρόφων πραγματοποιήθηκε δράση με στόχο τον οικονομικό συνεταιρισμό των δικαστικών υπαλλήλων Ελλάδος,

όπου συστεγάζεται με το πολιτικό γραφείο του Μ. Βαρβιτσιώτη. Κατά την διάρκεια της δράσης ο αστυνομικός φρουρός του Βαρβιτσιώτη πυροβόλησε σε ευθεία βολή την ομάδα των συντρόφων που αποχωρούσε. Η δολοφονική αυτή επίθεση δεν κατάφερε να κάμψει τις κινησεις αλληλεγγύης οι οποίες συνεχίστηκαν αμείωτες μέχρι την λήξη της απεργίας πείνας του Δ. Κουφοντίνα μετά από 16 ημέρες, όταν ικανοποιήθηκε το αίτημα του για την χορήγηση τακτικής άδειας.

Κατά την διάρκεια της απεργίας πείνας αλλά και μετά ασκήθηκαν έντονες πιέσεις από την πολιτική και δικαστική εξουσία, από οικονομικούς παράγοντες, από τα ΜΜΕ, από ξένες κυβερνήσεις και πρεσβείες.

Η θετική έκβαση της απεργίας πείνας κινητοποίησε τον κρατικό μηχανισμό που δεν άργησε να απαντήσει. Την εργολαβία για την συγκεκριμένη επίθεση ανέλαβε εκ νέου η εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ξένη Δημητρίου, η οποία έδω-

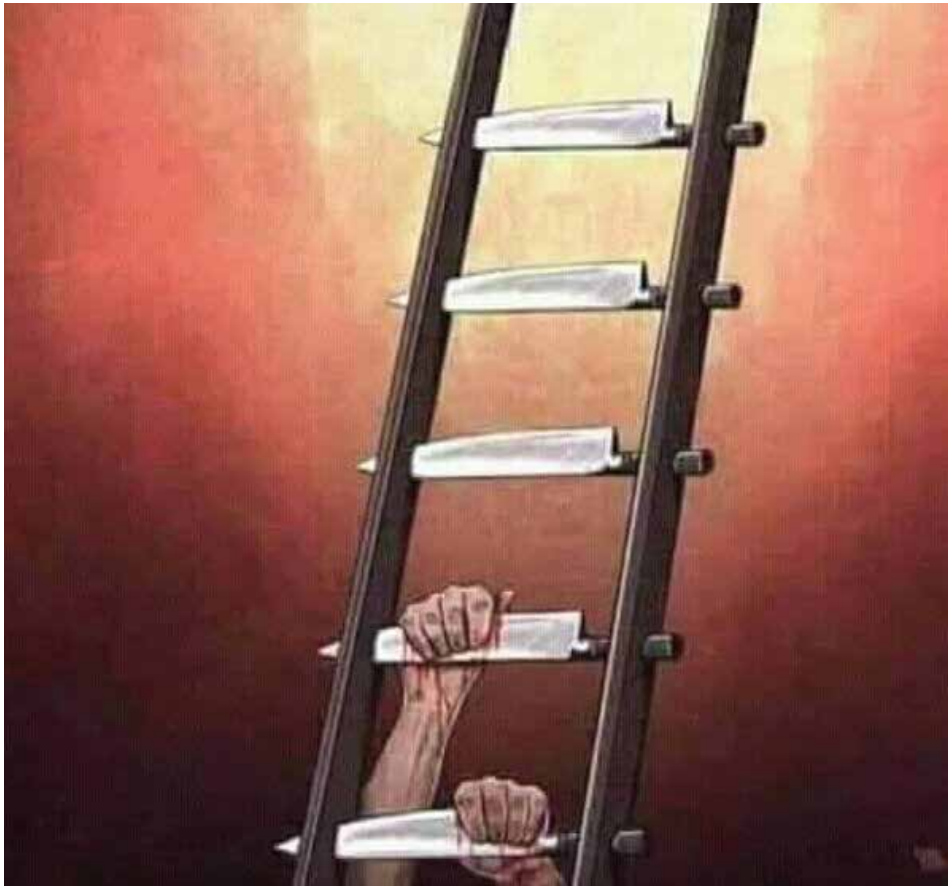
σε εντολή στη γνωστή εισαγγελέα Πειραιά Β. Μαρσιώνη να προχωρήσει σε προκαταρκτική εξέταση εις βάρος 8 πολιτικών κρατουμένων σχετικά με το αδίκημα της υποκίνησης σε στάση που είναι κακουργηματικού χαρακτήρα και αφορά την αλληλεγγύη των κρατουμένων στον αναρχικό Ντίνο Γιατζόγλου που μετήχθη βίαια ενώ βρισκόνταν σε απεργία πείνας. Η Β. Μαρσιώνη ήταν η προηγούμενη εισαγγελέας των φυλακών Κορυδαλλού η οποία απέρριπτε τις αιτήσεις για την χορήγηση άδειας στους συντρόφους Κουφοντίνα και Γουρνά απαιτώντας από αυτούς δηλώσεις μετάνοιας. Εάν τελικά ασκηθεί δίωξη στους 8 πολιτικούς κρατούμενους, αυτό σημαίνει ότι στερούνται αυτόματα το δικαίωμα στην άδεια, ενώ οποιαδήποτε ποινή ενδεχομένως τους επιβληθεί θα πρέπει να εκτιθεί μετά την λήξη της ποινής που ήδη εκτίουν. Οι κλήσεις αφορούν τους Αργυρού Παναγιώτη, Γουρνά Κώστα, Κουφοντίνα Δημήτρη, Μπολάνο Δαμιανό, Νικολόπουλο Γιώργο, Νικολόπουλο Μιχάλη, Τσάκαλο Γεράσιμο, Τσάκαλο Χρήστο.

Το κράτος θέλει να παρατείνει την ομηρία των πολιτικών κρατούμενων και να ισχυροποιήσει το καθεστώς εξαίρεσης που ισχύει για αυτούς, ενώ παράλληλα μέσω της συγκεκριμένης μεθόδευσης προσπαθεί να εκφοβίσει το σύνολο των κρατουμένων, προκειμένου να εκβιάσει πειθαρχημένες συμπεριφορές.

Γ.Π.

Ιστορικά πως φτάσαμε στον 187Α

πρώτες προσπάθειες της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας στην Ελλάδα

Στη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα που ζούμε το κράτος καλείται να οχυρωθεί και να επιτεθεί απέναντι σε όσους-ες απειλούν την απόλυτη κυριαρχία του πάνω στην κοινωνία.

Τα εκάστοτε «αντιτρομοκρατικά» νομοθετήματα που έχουμε δει να θέτονται σε ισχύ τα τελευταία 40 χρόνια, μετά την μεταπολίτευση, είναι η πιο υψηλά ιεραρχική επίθεση του κράτους προς τους αγωνιστές που διαλέγουν να αντιπαρατεθούν ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, ξεπερνώντας τα επιτρεπτά όρια της αστικής δημοκρατίας.

Υποτίθεται πως, σύμφωνα με την λογική του κράτους δικαίου και της νομιμότητας πάνω στην απονομή της δικαιοσύνης, κινείται ανεξάρτητα από το ποιος είναι ο κατηγορούμενος και τα πολιτικά του πιστεύω, όπως εξάλλου προβλέπεται από τον νόμο. Τα παραδείγματα που έχουν καταρρίψει τα παραπάνω λεγόμενα της πρότασης είναι πολλά, αν ανατρέξουμε πίσω στο πρόσφατο παρελθόν και θυμηθούμε τον όγκο των ποινών που έχουν επιβληθεί πάνω στα κεφάλια των συντρόφων-ισών μας. Την αντιμετώπιση που έχουν εκλάβει από τις έδρες των δικαστηρίων, τα λάθη και τις παραβιάσεις που έχουν γίνει από τις αρχές. Όλα αυτά αναλογιζόμενοι πάντα το κατά πόσο μεγάλη επιρροή έχουν ασκήσει και συνεχίζουν να ασκούν εξωθεσμικοί παράγοντες (π.χ. τα δημοσιογραφικά προφίλ που δημιουργούνται γύρω από τους συλληφθέντες, τα στερεότυπα κατά των αναρχικών που υπάρχουν στους δικαστικούς κύκλους κ.λπ.) πάνω στην κρίση των δικαστών και των ανακριτών που κόβουν-ράβουν τα σχέδια των κατηγορητηρίων.

Η παράνοια αυτή της ολομέτωπης νομικής επίθεσης του ελληνικού κράτους προς τις ένοπλες οργανώσεις και προς όποιους το αμφισβητούν χρησιμοποιώντας «παράνομα» μέσα ξεκινάει με την ψήφιση του πρώτου «αντιτρομοκρατικού» νόμου, ν.774/1978, «περί καταστολής της τρομοκρατίας και προστασίας του δημοκρατικού πολιτεύματος». Στο νομικό πλαίσιο δεν υπήρχε κάποιος ορισμός της τρομοκρατίας ή του τρομοκράτη. Λόγω της ασάφειάς του αυτής, και των αντιδράσεων που προκλήθηκαν εξαιτίας της από κόμματα της αριστεράς και της τότε αντιπολίτευσης (ΠΑΣΟΚ), ο νόμος τελικά καταργήθηκε το 1983 χωρίς να πάρει την θέση του άλλος. Έτσι επανήλθε για τέτοιου είδους υποθέσεις η διάταξη του ποινικού κώδικα (Π.Κ.) περί «Σύστασης και συμμορίας».

Ο δεύτερος στη σειρά «αντιτρομοκρατικός» νόμος που ψηφίστηκε στην Ελλάδα, επί κυβέρνησης Ν.Δ. και επί πρωθυπουργίας Κ. Μητσοτάκη, είναι ο ν.1916/1990 με την ονομασία «περί προστασίας της κοινωνίας από το οργανωμένο έγκλημα», ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 28/12/1990. Από τη διατύπωση της ονομασίας του νόμου βλέπουμε την προσπάθεια της τότε κυβέρνησης να συνενώσει εννοιολογικά και ποινικά το πολιτικό έγκλημα με το κοινό οργανωμένο έγκλημα και τις συμμορίες. Ένα πρωτοεμφανιζόμενο παραθυράκι του νόμου αυτού ήταν οι απαγόρευση δημοσίευσης προκηρύξεων «τρομοκρατών και τρομοκρατικών

οργανώσεων». Τότε οι προκηρύξεις δημοσιεύονταν ολόκληρες στις εφημερίδες, τις οποίες είχε ελεύθερη πρόσβαση όλη η κοινωνία. Αυτό μάλλον ενοχλούσε! Αυτή ήταν μια κυβερνητική προσπάθεια αποκοπής του διαύλου επικοινωνίας που άνοιγαν οι ένοπλες οργανώσεις μέσω των πολιτικών τους κειμένων με την κοινωνία. Η απαγόρευση αυτή στόχευε στην διακοπή της διάδοσης ανατρεπτικών ιδεών που στρέφονται κατά του κράτους-κεφαλαίου, στην κοινωνική απομόνωση των ένοπλων οργανώσεων και στην πολιτική απονοματοδότηση των κινήτρων τους, μέσω της απόκρυψης του λόγου τους, έτσι τα χτυπήματα που γίνονταν να θεωρούνταν «τυφλά». Διακρίνεται από αυτό ο κρυφός φόβος του κράτους ότι οι ένοπλες πολιτικές ενέργειες ήταν κοινωνικός αποδεκτές και ότι ασκούσαν μεγάλη επιρροή στο λαό, πράγμα που ισχύει μέχρι σήμερα. Έτσι, στις 7/6/1991, το είδαμε να εφαρμόζεται και στην πράξη, με την άσκηση ποινικής δίωξης κατά εκδοτών και διευθυντών εφημερίδων που δημοσίευσαν προκήρυξη της ε.ο. 17 Νοέμβρη, οι οποίοι καταδικάστηκαν γι' αυτό. Με αφορμή αυτή την ποινική δίωξη, ξέσπασαν αντιδράσεις για τον νόμο αυτό από διάφορους πολιτικούς και νομικούς κύκλους, οι οποίοι τον χαρακτήρισαν ως αντισυνταγματικό ως προς την ελευθεροτυπία. Ο νόμος καταργήθηκε εν τέλει το 1993. Δεν άργησε όμως η αντικατάστασή του από άλλον. Ο τρίτος «τρομονόμος», ν.2899/2001 ισχύει από τις 27/6/2001 και φέρει την ονομασία «Τροποποίηση διατάξεων του ποινικού κώδικα για την προστασία του πολίτη από αξιόποινες πράξεις εγκληματικών οργανώσεων», μέσα στον οποίο υπάρχουν διατάξεις, τις οποίες τις βρίσκουμε τροποποιημένες βέβαια στα άρθρα 187Α περί τρομοκρατικών και 187 περί εγκληματικών οργανώσεων, που ισχύουν μέχρι και τώρα. Ούτε εδώ υπάρχει σαφής προσδιορισμός της τρομοκρατικής οργάνωσης και του τρομοκράτη, έτσι δίνεται το ελεύθερο στην εκάστοτε δικαστική έδρα να κρίνει όπως αυτή γουστάρει. Ο νόμος αυτός φέρει την ποινικοποίηση της ένταξη και της συγκρότησης σε οργάνωση, η οποία χαρακτηρίζεται ως δομημένη και με διαρκή διάπραξη περισσοτέρων αδικημάτων (τα οποία απαριθμήθηκαν). Εδώ, δηλαδή, καταδικάζεται κάποιος, ακόμη και αν δεν έχει πράξει κάτι ποινικά κολάσιμο, αρκεί και μόνο, αν είναι μέλος μιας ομάδας. Επιπλέον, στον νόμο αυτόν εμπεριέχονται και τα λεγόμενα «μέτρα επιείκειας». Το κράτος διαλέγει, εννοείται, να μην αφήσει παραπονεμένους όσους-ες επίδοξους ρουφιάνους τολμήσουν να ανοίξουν το στόμα τους αποκαλύπτοντας στις αρχές τα «εσωτερικά» μιας οργάνωσης (π.χ. τον τρόπο λειτουργίας, τα μέλη της, τα μελλοντικά της σχέδια κ.λπ.), προσφέροντάς τους την μη δίωξή τους, αν έχουν πράξει και οι ίδιοι κάποιο ποινικό αδίκημα για χάρη της οργάνωσης, να καταδικαστούν με πολύ πιο μειωμένη ποινή σε σχέση με τους υπόλοιπους κατηγορούμενους.

Διακρίνεται από αυτό ο κρυφός φόβος του κράτους ότι οι ένοπλες πολιτικές ενέργειες ήταν κοινωνικός αποδεκτές και ότι ασκούσαν μεγάλη επιρροή στο λαό, πράγμα που ισχύει μέχρι σήμερα.

Τελικός σταθμός στην αναδρομή των τρομονόμων της Ελλάδας, είναι το πολυσυζητημένο άρθρο 187Α του ΠΚ, με τίτλο «τρομοκρατικές πράξεις». Αυτό το άρθρο εμπεριέχεται στο νόμο ν.3251/2004 που ψηφίστηκε στην Βουλή, το «Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τροποποίηση του ν.928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και άλλες διατάξεις», ο οποίος τέθηκε σε ισχύ από τις 4/7/2004 και έπειτα. Ένας νόμος που ακολουθεί, πρακτικά και θεωρητικά, το αντιτρομοκρατικό παραλήρημα των ΗΠΑ μετά το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου στους δίδυμους πύργους. Στο άρθρο αυτό απαριθμούνται οι χαρακτηριζόμενες «τρομοκρατικές πράξεις», ένα μεγάλο ποσοστό αυτών είναι πρακτικές αγώνων των αναρχικών (βόμβες, εμπρησμοί, ληστείες τραπεζών κ.λπ.). Εντός του α.187Α έχουν ενταχθεί και πολλά άλλα αδικήματα του ποινικού κώδικα, όπως π.χ. η κατοχή και προμήθεια εκρηκτικών υλών (άρθρο 272 του ΠΚ), η διακεκριμένη περίπτωση κατοχής και χρήσης όπλων η πλαστογραφία κ.λπ., τα οποία χρήζουν υψηλής ποινικής αντιμετώπισης ως προς τα χρόνια της επιβαλλόμενης ποινής, κι όλα αυτά γιατί ράβουν στο τέλος της πρότασης των κατηγοριών αυτών, ότι η τάδε πράξη τελέστηκε με τρόπο, έκταση και υπό συνθήκες, με σκοπό να εκφοβίσουν ή που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά τον πληθυσμό και τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές και οικονομικές δομές της χώρας. Με αυτήν την πρόταση διαχωρίζονται οι εγκληματικές οργανώσεις (α.187 του ΠΚ) από τις «τρομοκρατικές». Από την ερμηνεία της φαίνεται η ποινικοποίηση του φρονήματος, αφού οι πράξεις εξετάζονται υπό το πρίσμα

η συνέχεια στην επόμενη σελίδα >

➤ Ζόμενα ως «τρομοκρατικές πράξεις» και τα οποία αντιμετωπίζονται ποινικά αυστηρότερα, επειδή έχουν γίνει με σκοπό την τέλεση εγκλημάτων της παραγράφου 1 του α. 187Α και θεωρούνται ως προπαρασκευαστικές ενέργειες ενός τρομοκρατικού χτυπήματος. Το όριο της παραγραφής των αδικημάτων αυτών ανεβαίνει, φτάνοντας τα 30 έτη, από τα 20 που ίσχυε παλαιότερα. Όπως χαρακτηρίζεται η «τρομοκρατική οργάνωση» στον 187Α, ιεραρχικά δομημένη με διαρκή δράση, να αποτελείται από 3 και άνω μέλη που δρουν από κοινού, υπάρχει και μια λεπτομέρεια. Η εξής κομπίνα της φάσης, που στηρίζεται στο σκεπτικό του τι θα γίνει με αυτούς που δεν είναι μέλη οργάνωσης αλλά είναι αναρχικοί και κάνουν τα ίδια; «Ατομική τρομοκρατία», διώκεσαι και καταδικάζεσαι τώρα πια ως τρομοκράτης χωρίς την προϋπόθεση ύπαρξης μιας δομημένης οργάνωσης στην οποία να είσαι μέλος. Εμπίπτει στον 187Α κάποιος, λόγω πολιτικών πιστεύω, ακόμα και αν δεν υπάρχουν κατηγορίες της ένταξης και της συγκρότησης, χαρακτηρίζονται οι πράξεις τρομοκρατικές και κατ' επέκταση και ο ίδιος τρομοκράτης, λόγω πολιτικών πιστεύω.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε ότι το άρθρο αυτό είναι αρκετά ελαστικό ως προς τα αδικήματα που μπορεί να εμπεριέχονται, κατά βάση δίνεται το ελεύθερο να χαρακτηριστεί ένα οποιοδήποτε αδίκημα «τρομοκρατικό» αν έχει προκληθεί από ένα ή πολλούς «τρομοκράτες» και το αντίθετο.

Έπειτα ακολούθησαν κάποιες τροποποιήσεις πάνω στον 187Α το 2010. Στην συλλογική ευθύνη που βαρύνει όλους όσους κατηγορούνται για ένταξη ή συγκρότηση, όσον αφορά τα πεπραγμένα της οργάνωσης προστίθενται ο κοινός δόλος (πρόθεση από κοινού). Προστίθενται πλημμεληματικού χαρακτήρα αδικήματα, τα οποία επιφέρουν μικρότερη ποινή από τα κακούργηματα. Οι τροποποιήσεις έχουν και συνέχεια, με την ποινικοποίηση της παροχής κάθε είδους υλικής βοήθειας σε «τρομοκρατική» οργάνωση είτε λάβει χώρα κάποια ενέργεια είτε όχι. Ποινικά αντιμετωπίζεται πλέον όποιος παρέχει πληροφορίες σε «τρομοκράτες» μέσω των οποίων αυτοί βοηθηθούν μελλοντικά με σκοπό την τέλεση εγκλημάτων. Διευρύνεται κι άλλο ο κλοιός γύρω από τις ένοπλες οργανώσεις, ως προς τους αλληλέγγυους προς αυτές. Μπαίνει επίσης το αδίκημα της απειλής, όποιος δηλαδή με απειλές για την τέλεση εγκλήματος προκαλεί τρόμο, τιμωρείται με ποινή φυλάκισης.

Ποινικά αντιμετωπίζεται πλέον όποιος παρέχει πληροφορίες σε «τρομοκράτες» μέσω των οποίων αυτοί βοηθηθούν μελλοντικά με σκοπό την τέλεση εγκλημάτων. Διευρύνεται κι άλλο ο κλοιός γύρω από τις ένοπλες οργανώσεις, ως προς τους αλληλέγγυους προς αυτές.

Από τις 20/9/2010 καταργείται η διάταξη που υπήρχε στην παρ. 8 του 187Α με τον νόμο που ψηφίστηκε (ν. 3875/2010) με όνομα «Κύρωση και εφαρμογή της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά του Διεθνούς οργανωμένου εγκλήματος και των τριών πρωτοκόλλων αυτής». Η διάταξη αυτή δεν προβλέπεται ως τρομοκρατική πράξη, την τέλεση των εγκλημάτων που υπάρχουν στην παρ. 1 του 187Α, αν -και μόνο αν- χρησιμοποιηθούν αυτές οι πρακτικές ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης/διαφύλαξης/αποκατάστασης δημοκρατικού πολιτεύματος. Εν τέλει, ερχόμαστε πάλι στους ρουφιάνους, οι οποίοι διευκολύνονται για άλλη μια φορά από το κράτος δικαίου. Καταργείται η υποχρέωση που είχε κάποτε το δικαστήριο να τους αποκαλύπτει, αν αυτό υπήρχε ως αίτημα από τους διαδίκους. Δίνεται το ελεύθερο στις έδρες να κρίνουν κατά το δοκούν αν θα διαφυλάξουν ή όχι την ανωνυμία των ρουφιάνων.

Η πρώτη δίωξη και η πρώτη δίκη που εφαρμόστηκε επί του πρακτέου ο 187Α, ήταν μετά τις συλλήψεις το 2009, του μέλους της ε.ο. ΣΠΦ Χ. Χατζημιχελάκη, και άλλων αναρχικών

συντρόφων (υπόθεση «Χαλανδρίου»).

Οι προσθήκες και οι τροποποιήσεις δεν τελειώνουν όμως εδώ. Από τις 31/5/2017 μπαίνει σε δημόσια διαβούλευση ένα προτεινόμενο νομοσχέδιο από το υπουργείο Δικαιοσύνης, ονομαζόμενο ως «Μέτρα Θεραπείας ατόμων που απαλλάσσονται από την ποινή λόγω ψυχικής ή διανοητικής διαταραχής και λοιπές διατάξεις». Εκεί μπαίνουν εμβόλιμα και τροποποιήσεις πάνω στον 187 και 187Α. Αμέσως μετά την παράγραφο 3 του α. 187Α προστίθενται άλλες τρεις καινούργιες παράγραφοι (3α, 3β και 3γ). Με αυτές τις προσθήκες το κράτος επιτίθεται πλέον ολοκληρωτικά πάνω σε όλα τα μέσα που χρησιμοποιούν οι αναρχικοί αγωνιστές. Στο στόχαστρό τους μπαίνει τώρα και ο δημόσιος λόγος. Εννοείται πως και εδώ υπάρχει μια μεγάλη ασάφεια ως προς την ερμηνεία της σύνταξης των παραγράφων.

Διαβάζοντάς τες, βλέπουμε να ποινικοποιούνται αυτήν την φορά όχι πράξεις, αλλά πιο συγκεκριμένα «όποιος δημόσια με οποιονδήποτε τρόπο προκαλεί ή διεγείρει σε διάπραξη των εγκλημάτων των παραγράφων 1 και 4 του α. 187Α και προκαλεί κίνδυνο τέλεσής τους» (παρ. 3α). Δίνεται και εδώ πάλι το πάτημα στους δικαστές να κρίνουν όπως αυτοί θέλουν, με την εξής δικλείδα, «...με οποιονδήποτε τρόπο...» αυτό περιλαμβάνει κάλλιστα τις προκηρύξεις, κείμενα, μπροσούρες, εκδηλώσεις, βιβλία, όλα και τις αναδημοσιεύσεις αυτών.

Στις άλλες δύο παραγράφους ποινικοποιούνται η παροχή πληροφοριών/οδηγιών ή η κατεύθυνση σε κάποιον με σκοπό την τέλεση τρομοκρατικής πράξης ή στο να συμμετάσχει σε μια οργάνωση (παρ. 3β) και όποιος πάλι «με οποιονδήποτε τρόπο» εκπαιδεύει άλλον πάνω στην κατασκευή και χρήση εκρηκτικών και όπλων (παρ. 3γ).

Με την πρώτη παράγραφο (3α) περνάμε ανοιχτά και με τον νόμο πια στην ποινικοποίηση του δημόσιου λόγου, το κερασάκι στην τούρτα των φρονηματικών διώξεων. Μια προσπάθεια επαναφοράς, θα λέγαμε, της διάταξης του τρομονόμου επί Μητσotάκη, βάσει της οποίας διώχθηκαν και φυλακίσθηκαν εκδότες εφημερίδων που δημοσίευαν προκηρύξεις της 17 Νοέμβρη. Έτσι, παρατηρείται βάσει αυτών μια κλιμάκωση στο να επιβληθούν όλο και πιο αυστηρότερα μέτρα περιορισμού ενάντια στους οποίους δημόσια πολεμούν με όλα τα δυνατά μέσα τον καπιταλισμό, αμφισβητώντας αυτό το μοντέλο ανθρώπινης συνύπαρξης.

Οι διατάξεις αυτές αποσύρθηκαν προσωρινά, όχι σε μόνιμη βάση, όπως είπε σε δήλωσή του ο υπουργός Δικαιοσύνης Σ. Κοντονής, διότι είναι υποχρεωτικά μέτρα που πρέπει να

παρθούν και οι συγκεκριμένες τέθηκαν με ευρωπαϊκή οδηγία.

Το γενικό κλίμα απομόνωσης που προσπαθεί να επιβάλλει το κράτος γύρω από τους αγωνιζόμενους κύκλους, με τους τρομονόμους, με τις ειδικές συνθήκες που γίνονται τα δικαστήρια, με την καταστολή και την ποινικοποίηση των συγγενικών - φιλικών και συντροφικών σχέσεων, είναι στο χέρι μας να σπάσει. Οι βαρύτατες ποινές έχουν ως στόχο τους την πολιτική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών και λειτουργούν ταυτόχρονα ως μια υπενθύμιση σε όποιους-ες θελήσουν στο μέλλον να προβούν σε παρόμοιες πρακτικές αγωγές. Οι τρομονόμοι είναι το βασικό όπλο καταστολής και ένα μέσο εκδίκησης προς τους αναρχικούς.

Όμως, όπως έχει δείξει η ιστορία έως τώρα, η επιβολή εξοντωτικών ποινών από την δικαστική εξουσία, δεν έχει λειτουργήσει ανασταλτικά ως προς την συνέχιση του αγώνα. Ο εσωτερικός εχθρός δεν έχει ηττηθεί ούτε πολιτικά, ούτε και ηθικά. Αντιθέτως, όλο αυτό το μένος και η εκδικητικότητα ατσαλώνουν όλο και πιο πολύ τις συνειδήσεις και διογκώνουν το πάθος που μας τρέφει για την δημιουργία ενός κόσμου ισότητας και ελευθερίας.

ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΥΠΟΜΟΝΗ
ΔΥΝΑΜΗ

 Κωνσταντίνα Αθανασοπούλου

Η «αντιτρομοκρατική» πολιτική και οι ειδικές συνθήκες κράτησης στην Δ. Ευρώπη

Δυστυχώς πλέον στις μέρες μας αποτελεί ιστορικό γεγονός η καταστολή και η βίαιη κατάλυση των επαναστατικών δυνάμεων που προκύπτουν, ανά τα χρόνια, μέσα στα καπιταλιστικά κράτη. Η Ευρώπη στο σύνολο της οχυρώνεται, εδώ και δεκαετίες, απέναντι στην εσωτερική απειλή με την δημιουργία αντιτρομοκρατικών νόμων. Νόμοι, οι οποίοι έχουν δεκάδες παρακλάδια και άλλες τόσες ερμηνείες. Νόμοι που επιβάλλουν ένα ειδικό καθεστώς, τόσο σε ότι αφορά το δικαστικό σκέλος, όσο και το κομμάτι της φυλάκισης. Εδώ θα εστιάσουμε στο δεύτερο σκέλος, τον εγκλεισμό και το ειδικό καθεστώς εξάιρεσης.

Ξεκινώντας, πιστεύω πως έχει μία σημασία, να δούμε λίγο πιο συνολικά το ζήτημα της καταστολής στις δυτικές δημοκρατίες και το πώς συνδέεται άμεσα, τελικώς, με την ίδια την επιβίωση του καπιταλιστικού συστήματος.

Καταρχήν, η καταστολή επιμέρους αγώνων αλλά και η ευρύτερη κατασταλτική πολιτική δεν είναι φαινόμενο που εμφανίζεται μόνο σε καιρούς κρίσης. Ήδη σε καιρούς «κοινωνικής νηνεμίας» και σχετικής «ευμάρειας» - για ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας- η κυριαρχία έχει επενδύσει στην κατασταλτική στρατηγική, δημιουργώντας έτσι την απαραίτητη ηθική νομιμοποίηση στο κοινωνικό πεδίο. Είναι η ανάγκη του συστήματος να «καθολικοποιήσει» το δόγμα της ασφάλειας, διαμορφώνοντας τις κατάλληλες συνθήκες, για να ριζώσει, να αναπαραχθεί και εν τέλει να μετεξελιχθεί στη συμμετοχή του κάθε ανθρώπου στο κατασταλτικό έργο σε επίπεδο καθημερινότητας. Με λίγα λόγια, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η κατασταλτική πολιτική δεν είναι ο μηχανισμός που ενεργοποιείται περιστασιακά για την αντιμετώπιση και το ξεπέρασμα κρίσεων (οικονομικών, κοινωνικών ή πολιτικών). Αντιθέτως, είναι μία διαρκής συνθήκη που στόχο έχει την εμπέδωση της ιδεολογίας του φόβου, μετατοπίζοντας το ειδικό βάρος της καταστολής στους εκάστοτε «επικίνδυνους» για την κοινωνία, είτε είναι οι οροθετικές πόρνες, είτε οι μετανάστες και οι υγειονομικές βόμβες, είτε ο αναρχικός χώρος. Πάντοτε θα υπάρχει στόχος, ο «αποδιοπαιός τράγος», που θα έρθει να εξυγιάνει το άρρωστο προσωπείο του καπιταλιστικού συστήματος, αφήνοντας όμως, ανέπαφο τον πυρήνα που γεννά και θα συνεχίσει να γεννά μίζερια, εξαθλίωση και υποταγή. Εκεί στοχεύει η καταστολή, λοιπόν, σε καιρούς κοινωνικής ειρήνης. Στον ευνουχισμό της σκέψης, στην αδυναμία της πράξης.

Έτσι, στην ιστορική της εξέλιξη, η αστική δημοκρατία έχει δημιουργήσει και έχει βασιστεί πάνω σε «καταστάσεις εξάιρεσης», ώστε να βρίσκει το χώρο να ανασυγκροτείται και να επαναπροωθεί το ιδεολόγημα της ασφάλειας. Φυσικό ακούλουθο είναι η διαρκής αυστηροποίηση των ήδη υπαρχόντων νόμων και η εξάντληση της ανοχής από πλευράς κράτους, δηλαδή το πέρασμα και η μετεξέλιξη από το «κράτος πρόνοιας» στο «κράτος ελέγχου».

Ήδη από το '70 έχει δοθεί μεγάλη βαρύτητα στη δημιουργία ενός κοινού πλαισίου -κοινού μετώπου- από τους έχοντες εξουσία, με στόχο την αντιμετώπιση και την πάταξη των αυξημένων κοινωνικών εκρήξεων και των ένοπλων ομάδων, που εκείνη την περίοδο είχαν έντονη παρουσία σε πολλές Ευρωπαϊκές χώρες. Η ασύμμετρη απειλή ενός εσωτερικού εχθρού διαμόρφωσε πλήρως το αντιτρομοκρατικό οικοδόμημα, με ειδικούς νόμους, ειδικά δικαστήρια, ειδικές συνθήκες κράτησης.

Προφανώς και εντοπίζεται μία σύνδεση του κατασταλτικού μηχανισμού με την εκάστοτε πολιτική συγκυρία και τις συνθήκες (κοινωνικοοικονομικές) που επικρατούν. Μπορούμε να πούμε ότι σε καιρούς κρίσης, όπως αυτής που βιώνουμε σήμερα, η καταστολή οξύνεται και γίνεται ακόμα πιο παραδειγματική για τα τμήματα της κοινωνίας που αντιστέ-

κονται στο δημοκρατικό ολοκληρωτισμό.

Το μόνο -ίσως και τελευταίο- σημείο αιχμής, που μπορεί να εστιάσει το κράτος και να αναδείξει ως πολιτική αναγκαιότητα, είναι το δόγμα της ασφάλειας. Ο εσωτερικός εχθρός πλέον, εντοπίζεται σε όποια κοινωνική ομάδα επεμβαίνει (είτε άμεσα και επιθετικά, είτε λιγότερο έως παθητικά) στη διατήρηση του αγαθού της ασφάλειας. Ως εκ τούτου, λοιπόν, η αυστηροποίηση του αντιτρομοκρατικού νόμου δε στοχεύει μόνο στην πάταξη των ένοπλων οργανώσεων, αλλά είναι ένα εργαλείο διάχυσης του φόβου και περιστολής των εξεγερσιακών διαθέσεων στο κοινωνικό σώμα, είναι ένα όπλο πάταξης ακόμα και της πρόθεσης για αντίσταση.

Αντίστοιχα, τα ειδικά δικαστήρια και οι ειδικές συνθήκες κράτησης μπορεί μέχρι σήμερα να αποτελούν μέτρα που εφαρμόζονται σε επαναστατικές οργανώσεις, αναρχικούς και το οργανωμένο έγκλημα, όμως ήδη παρατηρείται μία πρώτη διεύρυνση αυτών των τακτικών σε ανθρώπους που κατηγορούνται ή έχουν καταδικαστεί με τον 187 που αφορά

εγκληματική οργάνωση, κάτι που προφανώς ανοίγει το δρόμο για μία ακόμα πιο ελαστική ερμηνεία του νόμου.

Έχει σημασία, λοιπόν, να κάνουμε μία ιστορική αναδρομή στην εξέλιξη της καταστολής, εστιάζοντας στις ειδικές συνθήκες κράτησης στις σύγχρονες δημοκρατίες της Ευρώπης, όπου η κυριαρχία έδειξε και δείχνει μέχρι και σήμερα το πιο αποκρουστικό της πρόσωπο. Αυτό της απόλυτης βίας και της καταπίεσης, που είναι και η πραγματικότητα του καπιταλισμού απογυμνωμένου από τις επίπλαστες κοινωνικές αξίες.

Αν από κάπου πρέπει να ξεκινήσουμε, λοιπόν, για να αναλύσουμε την ιστορική εξέλιξη των ειδικών συνθηκών κράτησης στη Ευρώπη, η αφετηρία μπορεί να εντοπιστεί νοητά στη Δυτική Γερμανία.

Η ιδιότυπη συνθήκη που βρέθηκε η Γερμανία, με το χωρισμό της σε Δυτική και Ανατολική, έθεσε από πολύ νωρίς την ανάγκη δημιουργίας μίας επιθετικής πολιτικής, που στόχο είχε τη ριζική εξουδετέρωση κάθε μορφής αντιπολίτευσης και αντίστασης από όπου κι αν προερχόταν.

Η δεκαετία του '70 στην Γερμανία θα σηματοδοτεί από ένα ευρύ αντιμπεριαλιστικό κίνημα, αλλά και με μια πολύ σημαντική δράση ένοπλων οργανώσεων όπως η «2 Ιούνη», οι «Επαναστατικοί Πυρήνες» και η «RAF».

Το Γερμανικό κράτος, λοιπόν, στην προσπάθεια να καταστείλει και να ενσωματώσει αυτό το κομμάτι της κοινωνίας που μαχητικά αντιστεκόταν στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, εστιάζει στο αντιτρομοκρατικό ιδεολόγημα.

Με το κρεσέντο να γράφεται στις φυλακές του

Stammheim, απομόνωση, έλεγχος, περισσότερη απομόνωση, περισσότερος έλεγχος, περισσότερη βία. Οι φυλακές του Stammheim αποτελούν την επιτομή της κρατικής βαρβαρότητας. Εκεί οι κρατούμενοι βρίσκονταν σε καθεστώς απόλυτης απομόνωσης από την υπόλοιπη «κοινωνία» των φυλακών, ενώ τα πρώτα χρόνια η απομόνωση ίσχυε και μεταξύ των φυλακισμένων της RAF.

Η αποφασιστικότητα τόσο των φυλακισμένων αγωνιστών, όσο και των επαναστατών εκτός των φυλακών που συνέχιζαν τον ένοπλο αγώνα, λειτούργησαν ως καταλύτης για να βγει στη επιφάνεια η αυταρχικότητα του Γερμανικού κράτους, μια αυταρχικότητα εφάμιλλη του ναζιστικού καθεστώτος.

Το 1977 είναι ένα από τα πιο μαύρα χρόνια της Δυτικής Γερμανίας. Το κράτος επιβάλλει κατάσταση έκτακτης ανάγκης και δημιουργεί επιτελείο αντιμετώπισης κρίσεων, με επικεφαλής τον καγκελάριο Σμιτ. Παράλληλα, απαγορεύεται κάθε μορφής επικοινωνία μεταξύ των 72 πολιτικών κρατου-

μένων. Συνθήκη που νομιμοποιήθηκε ουσιαστικά με νομοθεσία που ψηφίστηκε ένα μήνα αργότερα.

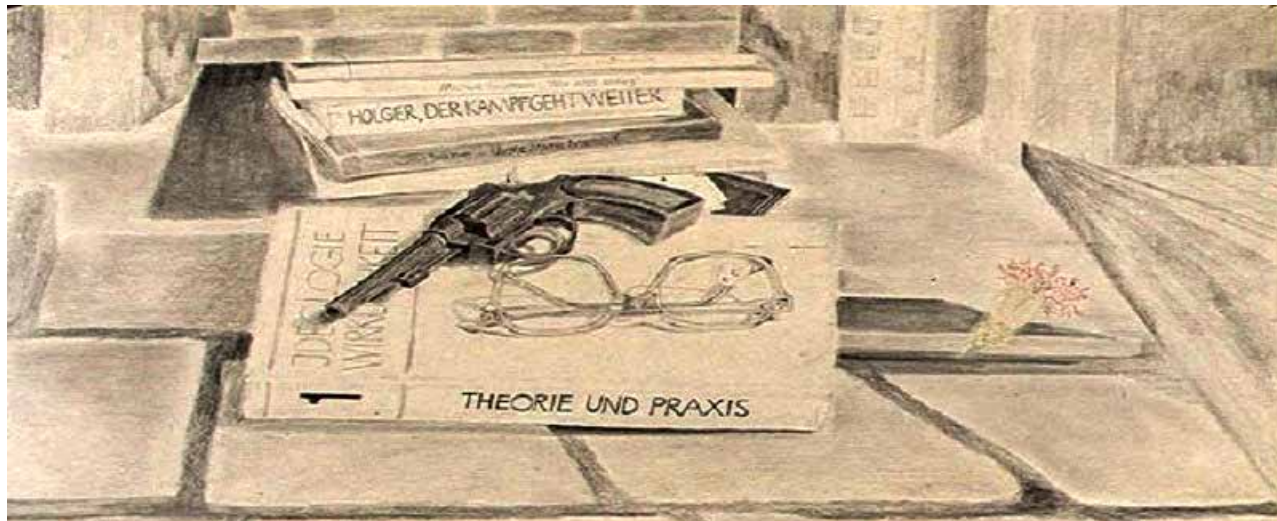
Στις 17 Οκτωβρίου γράφτηκε ο επίλογος, ή σχεδόν ο επίλογος, του «Γερμανικού φθινοπώρου», με την επιχείρηση εκτέλεσης του ηγετικού πυρήνα της RAF. Όμως, το αξιοσημείωτο δεν είναι η βιαιότητα του κράτους απέναντι στους αγωνιστές της RAF, αλλά η σιωπηλή αποδοχή της εκδοχής περί αυτοκτονίας, που έδωσε το κράτος, από το σύνολο της Γερμανικής κοινωνίας.

Εν τέλει, η κρατική μηχανή και η καταστολή πέτυχαν το στόχο της κοινωνικής συναίνεσης, στα πλαίσια της πλήρους αδρανοποίησης των αντιστάσεων, εσωτερικεύοντας το φόβο στο σύνολο της κοινωνίας. Οι κρατούμενοι της RAF είχαν επισήμως χαρακτηριστεί ως όμηροι τους κράτους, «προετοιμάζοντας» έτσι το έδαφος για την εκτέλεσή τους. Ο πόλεμος προπαγάνδας που προηγήθηκε και ακολούθησε την εκτέλεση των 4 επαναστατών, κατάφερε να επιβάλει τη λήθη στο συλλογικό θυμικό. Έτσι, 10 χρόνια μετά τις κρατικές δολοφονίες, η γερμανική κοινωνία δέχεται παθητικά τη δημιουργία ενός κολαστήριου, νέου τύπου, ένα χώρο φυσικής εξόντωσης των φυλακισμένων τις φυλακές του Weiterstadt. Φυλακή που ανατινάχθηκε το '93 λίγο πριν τα «εγκαίνια» της από την RAF. Μία κίνηση που λίγο κατάφερε να αφυπνίσει τις κοινωνικές συνειδήσεις. Παρ' όλα αυτά, το πρακτικό πλήγμα στην καρδιά του σωφρονιστικού συστήματος, έστειλε ένα ηχηρό μήνυμα τόσο στην κυβέρνηση, όσο και στους αγωνιζόμενους ανθρώπους ανά την Ευρώπη και τον κόσμο.

Μία από τις πρώτες χώρες που βάδισε στα βήματα της

➤ πρωτοπόρου Γερμανίας ήταν η Ιταλία. Η Ιταλία όπως και η Γερμανία, ήταν κράτη στρατηγικής σημασίας τη δεκαετία του '70 για τις Η.Π.Α.. Γεωπολιτικά υπήρξαν χώρες άμεσων συμφερόντων, βάσεις για την πάταξη της κομμουνιστικής απειλής και φυσική δίοδος στην κεντρική Ευρώπη. Υπήρξε ξεκάθαρη ανάγκη λοιπόν για το Ιταλικό κράτος να μειώσει, έως και να εξαλείψει, κάθε κοινωνική αντίσταση και κάθε εστία εξέγερσης τόσο στο σύνολο της "ελεύθερης" κοινωνίας, όσο και στην κοινωνία της φυλακής.

Φυσικά οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες στο εσωτερικό της Ιταλίας επίσπευσαν αυτή την ανάγκη του κράτους για όξυνση της καταστολής. Στις φυλακές η κατάσταση ήταν

εκρηκτική. Ο μεγάλος όγκος πολιτικών κρατουμένων που μπήκαν μέσα στις αρχές του '70 λειτούργησε καταλυτικά για να αρχίσουν και οι ποινικοί κρατούμενοι να συνειδητοποιούν και να αντιλαμβάνονται την ταξική τους θέση στο καπιταλιστικό σύστημα. Νιώθουν κομμάτι του προλεταριάτου και με τον καιρό δημιουργείται μία δυνατή σύνδεση, ένα δυνατό δεσμό μεταξύ εγκλειστών και άνομου προλεταριάτου εκτός των τειχών. Οι διεκδικήσεις και οι εξεγέρσεις μέσα στις φυλακές αυξάνονται ραγδαία. Αγώνες που στηρίζονται κυρίως από τη ΝΑΡ (Ένοπλοι Προλεταριακοί Πυρήνες) και τις Ερυθρές Ταξιαρχίες.

Αυτό το εκρηκτικό κοινωνικό μείγμα οδήγησε το Ιταλικό κράτος το 1977 στην αναδιάρθρωση του σωφρονιστικού συστήματος και τη δημιουργία ειδικών συνθηκών κράτησης. Η αναδιάρθρωση αυτή κινείται σε δύο βασικές κατευθύνσεις. Η πρώτη είναι οι καλύτερες συνθήκες κράτησης, οι πιο ανθρώπινες συνθήκες, που φυσικά μπαίνουν στο «τραπέζι» ως αντίβαρο για να περάσει πιο εύκολα η δεύτερη αιχμή της αναδιάρθρωσης, η οποία αφορά στις ειδικές συνθήκες κράτησης για τους πολιτικούς κρατούμενους και όσους συμμετέχουν σε αγώνες εντός της φυλακής.

Έτσι, με την αναδιάρθρωση του 1977 η κατάσταση στις φυλακές άλλαξε, παρ' όλα τα δήθεν ευεργετήματα, προς το χειρότερο. Ενώ αρχικά δημιουργούνται ειδικές πτέρυγες εντός των κανονικών φυλακών, ταυτόχρονα αρχίζει η κατασκευή ειδικών φυλακών υψίστης ασφαλείας. Μέσα σε ένα βράδυ στον Ιούλιο του '77 περίπου 1.500 κρατούμενοι μεταφέρονται από τις φυλακές που βρίσκονται στις, δέκα τότε, ειδικές φυλακές.

Η πρώτη φυλακή που λειτούργησε με αυτές τις συνθήκες ήταν η Asinara, το Ευρωπαϊκό Alcatraz. Εκεί κρατούνται πολιτικοί κρατούμενοι. Αυτοί θα εγκαινιάσουν τις ειδικές πτέρυγες και εκεί θα ξεκινήσει ο δυναμικός αγώνας ενάντια στο άρθρο 90, αγώνας που οδήγησε πολλές φυλακές σε εξεγέρσεις και συγκρούσεις των φυλακισμένων αγωνιστών με μπάτσους και σωφρονιστικούς.

Το άρθρο 90 αρχικά αφορούσε τις συνθήκες κράτησης, δηλαδή μία σειρά από έξτρα περιορισμούς για μία ειδική κατηγορία κρατουμένων. Βέβαια, μετά την απαγωγή του Aldo Moro το '78, οι συνθήκες θα σκληρύνουν για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους με επιβολή περισσότερων περιορισμών. Αυτές οι συνθήκες θα οδηγήσουν τους κρατούμενους στη χειρότερη των φυλακών, Asinara, σε μία διαμαρτυρία

που κατέληξε σε μία από τις σημαντικότερες εξεγέρσεις στις Ιταλικές φυλακές. Μετά τη μάχη στη φυλακή Asinara, το ιταλικό κράτος αναδιοργανώνεται και απαντάει με μεταγωγές κρατουμένων σε άλλες φυλακές συνεχώς, για να μην δημιουργούνται σχέσεις αλληλεγγύης μεταξύ τους και ταυτόχρονα επιβάλλονται εκ νέου σκληρές συνθήκες κράτησης. Ο αγώνας όμως των κρατουμένων ενάντια στο άρθρο 90 δε σταματάει και σε πολλές φυλακές της χώρας γίνονται μικρές ή μεγάλες κινήσεις, διαμαρτυρίες, εξεγέρσεις. Μία από τις σημαντικότερες είναι η εξέγερση στη φυλακή του Trani όπου οι κρατούμενοι εκεί είχαν δημιουργήσει, μετά από μία σειρά συνελεύσεων και δράσεων, μια επιτροπή Αγώνα, προ-

τάσσοντας την απελευθέρωση και τον πόλεμο στη διαφοροποίηση.

Μετά από μία σειρά εξεγέρσεων σε διάφορες φυλακές και σε συνδυασμό με ένα πολύ δυνατό κίνημα αλληλεγγύης στους κρατούμενους, τελικώς το άρθρο 90 αποσύρθηκε το 1984. Έτσι, βρέθηκαν ξανά οι ποινικοί με τους πολιτικούς κρατούμενους σε κοινές φυλακές. Βέβαια, η συνθήκη αυτή δεν κράτησε πολύ και μόλις στις αρχές του '90 ψηφίστηκε και εφαρμόστηκε το άρθρο 41bis το οποίο προβλέπει, αρχικά, στα πλαίσια του «πολέμου κατά της μαφίας» και στη συνέχεια επεκτείνεται και στους πολιτικούς κρατούμενους, τη συνεχή απομόνωση, ελάχιστη ώρα προαυλισμού για τον κάθε κρατούμενο ξεχωριστά, ένα επισκεπτήριο τον μήνα για μία ώρα με τους συγγενείς πίσω από τζάμι, άλλη μία ώρα με το δικηγόρο και λογοκρισία εγγράφων, βιβλίων και αλληλογραφίας. Σε αυτόν τον εφιάλτη όμως υπάρχει και μία διέξοδος, η μεταμέλεια και η ρουφιανιά. Μία παράμετρος που θα οδηγήσει δεκάδες αγωνιστές στις φυλακές.

Η Ισπανική εμπειρία των ειδικών συνθηκών κράτησης είναι ίσως η επιτομή της φυλακής μέσα στη φυλακή, μία εμπειρία που καταλήγει στα Fies μετά από δύο δεκαετίες καταστολής και εντάσεων μέσα στις φυλακές.

Ας δούμε, λοιπόν, λίγο τα γεγονότα πώς εξελίχθηκαν από τα τέλη της δεκαετίας του '70 μέχρι σήμερα. Ήδη, λοιπόν, από τις αρχές του '70 οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες στην Ισπανία είναι τεταμένες, γεγονός που αναζωπυρώνει ένα δυναμικό κίνημα αντίστασης τόσο εντός όσο και εκτός των τειχών. Ο θάνατος του Franco και το πέρασμα στη δημοκρατία το 1975 δε θα αλλάξει καθόλου το σκηνικό, ίσα-ίσα στην κοινωνία των φυλακών η ένταση αυξάνεται με αφορμή την αμνηστία που δόθηκε. Ξεκινάει έτσι μία οργανωμένη αντίσταση εντός των τειχών, όπου οι κρατούμενοι απαιτούν τη συνολική αμνηστία των κοινωνικών και πολιτικών κρατούμενων. Στην Ισπανία, όπως και στην Ιταλία, ο αριθμός των πολιτικών κρατουμένων ήταν αρκετά μεγάλος, έτσι η συνεχής επαφή και ζύμωση μεταξύ αυτών και των υπολοίπων κρατούμενων δημιούργησε τις ιδανικές συνθήκες για να μπολιάσει η αλληλεγγύη και η συντροφικότητα ανάμεσά τους και να συνειδητοποιήσουν ότι ο εχθρός τους είναι κοινός, το κράτος. Έτσι το Γενάρη του '77 ξεσπούν εξεγέρσεις σε όλες τις φυλακές της χώρας και το Φλεβάρη δημιουργείται το COPEL (συντονιστικό αγωνιζόμενων φυλακισμένων). Μέσω αυτού του συντονιστικού θα οργανωθούν πάρα πολλές εξεγέρσεις, απεργίες πείνας, αυτοτραυματισμοί και

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ 187Α

διάφορες άλλες ενέργειες με βασικότερο αίτημα τη βελτίωση των συνθηκών κράτησης και την αμνηστία για το σύνολο των κοινωνικών κρατουμένων. Προφανώς, το κράτος θα χτυπήσει το COPEL μεταγόντας τα πιο δραστήρια μέλη του σε διάφορες φυλακές σε καθεστώς απομόνωσης.

Το κράτος μέχρι να φτάσει στα FIES πέρασε από μία σειρά μέτρων και πρακτικών αντιμετώπισης των πολιτικών κρατουμένων, συνοπτικά θα μπορούσαμε να τις χωρίσουμε σε τρεις περιόδους που αφορούν κυρίως τους Βάσκους πολιτικούς κρατούμενους.

Η πρώτη είναι από το '78 μέχρι το '81 όπου όλοι οι Βάσκοι πολιτικοί κρατούμενοι μεταφέρθηκαν στη Σορία, όπου τους επιβάλλεται καθεστώς ακραίας απομόνωσης καθώς και ένα κάρο απαγορεύσεις ανάμεσά τους και το να μιλούν τη Βασκική.

Στη συνέχεια, είναι η περίοδος των φυλακών υψίστης ασφαλείας από το 1982 έως το '86 όπου οι Βάσκοι κρατούμενοι βιώνουν όλη την κτηνωδία του Ισπανικού κράτους που πασχίζει να εξοντώσει τους πολιτικούς κρατούμενους.

Η τρίτη περίοδος ήταν η περίοδος της διασποράς, που ξεκινάει από το '87, μία πρακτική που σήμαινε τη διασπορά σε δεκάδες διαφορετικές φυλακές σε όλη τη χώρα όλων των πολιτικών κρατούμενων. Φυσική, οικονομική, ψυχολογική εξόντωση, αυτή ήταν και είναι η πάγια πρακτική του κράτους απέναντι στους πολιτικούς (και όχι μόνο) κρατούμενους.

Η σχετικά ήρεμη δεκαετία του '80, όπου η κατάσταση στις φυλακές σηματοδοτείται από μία ύφεση στους αγώνες των κρατουμένων, θα διαταραχτεί βίαια όταν στις 27 Ιούνη του 1989 ξεσπά μία εξέγερση στις φυλακές του Puerto de Santa Maria. Παράλληλα, οι πολιτικοί κρατούμενοι της GRAPO ξεκινούν μία κυλιόμενη απεργία πείνας που θα φτάσει συνολικά τις 435 μέρες, απεργία πείνας που θα συγκεντρώσει τεράστια προσοχή και θα δεχτεί αλληλεγγύη από όλα τα μέρη της Ευρώπης που η φλόγα της αντίστασης ακόμα είναι αναμμένη.

Στο φόβο αναζωπύρωσης των εντάσεων, που χαρακτηρίσαν τις Ισπανικές φυλακές στα τέλη του '70, το κράτος δίνει άμεσα την απάντησή του δημιουργώντας τα FIES. Η εμπειρία των προηγούμενων χρόνων έχει «μάθει» στις διευθύνσεις των φυλακών ότι ο καλύτερος τρόπος να ελεγχθούν οι εξεγέρσεις είναι η απομόνωση των δραστήριων κρατουμένων.

Τα κύρια χαρακτηριστικά του FIES είναι η πλήρης απομόνωση και ο ασφυκτικός έλεγχος. Κάθε μέρα στα κελιά FIES συντάσσεται αναφορά σχετικά με τη συμπεριφορά των κρατουμένων. Κάθε επικοινωνία δια ζώσης ή τηλεφωνική/ γραπτή ελέγχεται και καταγράφεται, το καθεστώς κράτησης αυτό αξιολογείται κάθε τρίμηνο από τη διεύθυνση των φυλακών, δίνοντας έτσι παράτυπα την ελευθερία στους διευθυντές να παρατείνουν επ' αόριστο τις δυσμενείς συνθήκες κράτησης.

Από τη στιγμή που εισήχθη το FIES στις Ισπανικές φυλακές άρχισαν και οι αγώνες των κρατουμένων για να καταργηθεί. Εξεγέρσεις, απεργίες πείνας, κινήσεις αλληλεγγύης, θάνατοι, αυτή θα μπορούσε να είναι μία εντελώς συνοπτική αποτίμηση της ιστορίας.

Ενδεικτικά από το 1970 μέχρι σήμερα έχουν σημειωθεί πολλές εξεγέρσεις, σχεδόν σε όλες τις φυλακές της Ισπανίας, περισσότεροι από 500 κρατούμενοι έχουν συμμετάσχει σε απεργίες πείνας και περισσότεροι από 15 κρατούμενοι έχουν πεθάνει στα κολαστήρια της δημοκρατίας.

Όσον αφορά στη γαλλική εκδοχή των ειδικών συνθηκών κράτησης, αν και με διαφορά δεκαετίας δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τα κράτη-οδηγούς στο επίπεδο της κατασταλτικής πολιτικής. Παρατηρούμε μία διαρκή πίεση στους αγωνιστές από την Γαλλία, με συνεχείς στοχοποιήσεις, συλλήψεις, κατηγορίες, κατάσταση που εξωθεί στην παρανομία αρκετούς αγωνιστές. Η σοσιαλιστική κυβέρνηση, με το δήθεν ανθρώπινο προσώπιο του καπιταλισμού, δημιούργησε με ένα τρόπο μία απάθεια στο κοινωνικό σώμα. Απάθεια

η συνέχεια στην επόμενη σελίδα ➤

Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης και οι συνθήκες εξαίρεσης. Ο τρομονόμος και η έννοια της τρομοκρατίας

I

Μέχρι τώρα η ιστορία έχει δείξει πως η κοινωνική αντίδραση απέναντι σε καθεστώτα κεντρικής εξουσίας αναπτύσσει μια διαλεκτική, ανταγωνιστική σχέση, παρόμοια με αυτή του φυσικού νόμου δράσης-αντίδρασης. Είναι μάλλον αδύνατον να υπάρξει κάποια κεντρικά επιβεβαιωμένη εξουσία η οποία τυγχάνει καθολικής αποδοχής ώστε να μην εμφανίζεται ίχνος διαμαρτυρίας, αντίστασης, αντίδρασης, καθώς είναι αδύνατον να επιτευχθεί τόσο απόλυτη κοινωνική νομιμοποίηση. Ακόμα και στα πιο σκληρά, τα πιο ολοκληρωτικά καθεστώτα, αργά ή γρήγορα θα υπάρξουν χαραμάδες από τις οποίες θα ξεπηδήσει η αμφισβήτηση, όποιο ιδεολογικό -ή άλλο- πρόσημο μπορεί να φέρει αυτή, από εποχή σε εποχή και από τόπο σε τόπο.

Αυτή η αναπόδραστη αλήθεια, επιβεβαιωμένη άπειρες φορές στο παρελθόν, μεταφράζεται και σε μια αντίστοιχη οικουμενική εμπειρία γύρω από το πως αντιμετωπίζονται, διαχειρίζονται και προλαμβάνονται τέτοιου είδους κοινωνικές κρίσεις, και τη στιγμή που φτάνουν στο σημείο να γίνουν απειλητικές, αλλά και πριν. Φυσικά, αυτό δε σημαίνει ότι πάντοτε και παντού υπήρχε ευθυγράμμιση, με την οποία τέτοια οικουμενική εμπειρία, και πολύ περισσότερο ότι κάθε στρατηγική καταστολής και πρόληψης, ήταν πάντοτε επιτυχημένη. Αν ήταν έτσι, τότε θα είχε εφευρεθεί η απόλυτη συνταγή της επιτυχίας στη διατήρηση της κοινωνικής ομαλότητας. Αντ' αυτού, κι επειδή γενικά οι κοινωνικές διεργασίες δεν εμπίπτουν όλες τους σε ντετερμινιστικά σχήματα και νομοτέλειες, κι επειδή ο παράγοντας της ανθρώπινης συμπεριφοράς εξακολουθεί κι έχει το στοιχείο του απρόβλεπτου που κανένας αλγόριθμος δε μπορεί να υπολογίσει 100%, το στοιχείο της ανατροπής παραμένει ανοιχτό. Κι αυτό ακριβώς είναι που φοβάται η κυριαρχία.

Στο πέρασμα του χρόνου (και των αιώνων) η «τέχνη του κυβερνάν» άρχισε να εμπεδώνεται ολοένα και περισσότερο ως μια ολόκληρη επιστήμη που απαιτεί μάλιστα ειδική εκπαίδευση, επιμόρφωση και βαθιά γνώση του παρελθόντος και των χιλιάδων μικρών ή μεγάλων κουκιδών ανυπακοής και ανταρσίας που έχουν σημειωθεί στο σύνολο της -δυνάμει γνωστής- ιστορίας, κατά τη λογική του όσο πιο καλά γνωρίζεις το παρελθόν, τόσο πιο καλά μπορείς να χαράξεις το μέλλον.

Το ζήτημα λοιπόν της κοινωνικής ανατροπής είναι κάτι που διαχρονικά προβληματίζει την εκάστοτε πολιτική διαχείριση κάθε εξουσίας. Στο σύγχρονο πλέον κόσμο, η κοινή αποδοχή -ακριβώς πάνω στην οικουμενική εμπειρία που περιγράφονταν πριν- του φαινομένου του εσωτερικού εχθρού, της πιθανότητας δηλαδή να προκύψει μια κοινωνική δυναμική, η οποία, είτε από κάποια δυσάρεσκεια, είτε από κάποια ιδεολογική ή θρησκευτική έχθρα, μπορεί να φτάσει στο σημείο να απειλήσει τη συνοχή και τη σταθερότητα ενός καθεστώ-

τος, έχουν υπαγορεύσει ως αναγκαία την λήψη μέτρων. Τέτοια μπορεί να είναι η ενίσχυση όλων των μηχανισμών άμεσης άμυνας, ενισχύοντας όλους τους κατασταλτικούς θεσμούς και μηχανισμούς. Αυτή η ενίσχυση μπορεί να αφορά είτε την επάνδρωση των εσωτερικών σωμάτων ασφαλείας ή την δημιουργία νέων ειδικά εκπαιδευμένων για ειδικές περιπτώσεις.

Η τεχνολογική εξέλιξη επίσης, καθώς και τα διάφορα νέα επιστημονικά επιτεύγματα, μπορούν να διατίθενται στις υπηρεσίες της κυριαρχίας προκειμένου αυτή να είναι πιο αποτελεσματική κι ένα βήμα πιο μπροστά κάθε φορά.

Όλα τα παραπάνω όμως είναι το ένα κομμάτι. Το άλλο μπορεί να έχει να κάνει με πιο περίπλοκες καταστάσεις, όπως η νομική θωράκιση ενός καθεστώτος ώστε ανατρεπτικές πράξεις διαφοροποιημένης έντασης να εμπίπτουν σε ένα διαφορετικό, πιο ειδικό πλαίσιο δώξεων και ποινών. Τέτοιου είδους ακραία νομοθετικά μέτρα έχουμε πχ. εναντίων των πιο ριζοσπαστικών πολιτικών κινημάτων στην Ευρώπη και την Αμερική του 19ου και του 20ου αιώνα, όπου το φαινόμενο του αναρχικού τρομορισμού ήταν ιδιαίτερα οξυμένο. Μεταξύ 1914

η συνέχεια στην επόμενη σελίδα ➤

➤ που θα δώσει χώρο στο κράτος να οξύνει την καταστολή με ελάχιστες κοινωνικές αντιστάσεις. Το Φεβρουάριο του 1987 θα συλληφθούν ο Ζαν Μαρκ Ρουϊγιαν, η Ναταλί Μενιγιόν, η Ζοέλ Ομπρόν και Ζορμπ Σιμπριάνι, για τη δημιουργία και τη συμμετοχή τους στην ε.ο. Action Directe. Όλοι τους θα ακούσουν ισόβια και θα οδηγηθούν στις γαλλικές φυλακές. Από εκείνη τη μέρα και για τα επόμενα δέκα χρόνια θα βρίσκονται σε πτέρυγες απομόνωσης, δέκα χρόνια καταδικασμένοι στον αργό θάνατο της φυλακής.

Οι φυλακισμένοι αγωνιστές της Action Directe έδωσαν πάρα πολλούς αγώνες με πολυήμερες απεργίες πείνας για να σπάσουν το καθεστώς απομόνωσης και να βελτιωθούν οι συνθήκες κράτησης.

Οι σχέσεις ισότητας, αλληλεγγύης και συντροφικότητας είναι οι ρίζες μίας κοινωνίας επικίνδυνης για τους εξουσιαστές, όταν αυτές δημιουργούνται σε ένα πλήρως ελεγχόμενο περιβάλλον όπως αυτό της φυλακής, και η απομόνωση είναι η λύση.

Ο αναρχικός χώρος σήμερα δέχεται μία επίθεση ίσως εφάμιλλη αυτών που αναφέρθηκα προηγουμένως. Αν δεν αναλύσουμε τους λόγους και τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν αυτές οι επιθέσεις από πλευράς κράτους, θα χάσουμε την ουσία τους και από ιστορικά παραδείγματα θα γίνουν ιστορίες απλώς να γεμίζουν σελίδες σε βιβλία.

Πρώτα απ' όλα, λοιπόν, η στοχοποίηση του αναρχικού χώ-

ρου και η κατασταλτική εκστρατεία που έχει εξαπολύσει το κράτος, πέρα από την άμεση και απαραίτητη αδρανοποίηση του πιο απειθαρχού τμήματος της κοινωνίας επί της ουσίας στοχεύει στο σύνολο των αντιστεκόμενων και ακόμα πιο βαθιά στη διάθεση, στην ανάγκη για αντίσταση.

Ο αναρχικός χώρος είναι το τμήμα αυτό της κοινωνίας που διατηρεί ακόμα τα επιθετικά χαρακτηριστικά του τόσο στο λόγο όσο και στην πράξη, είναι ο χώρος που μπορεί να λειτουργήσει ως πυροκροτητής κοινωνικών αναταραχών και εξεγέρσεων. Έτσι, ο κρατικός μηχανισμός επιτίθεται σε πρώτο βαθμό στη γενικότερη εστία των εντάσεων, με ένα τρόπο καλύπτοντας την πλάτη του, εξασφαλίζοντας την κοινωνική ηρεμία. Αν όμως μένουμε εκεί, θεωρώντας πως το κράτος στοχεύει τους αναρχικούς για να τους βγάλει από τη μέση και τίποτα περισσότερο, το χάσαμε το παιχνίδι. Αν δεν αντιληφθούμε ότι ο εσωτερικός εχθρός για ένα καπιταλιστικό κράτος είναι εν δυνάμει το κάθε κοινωνικό σύνολο, που ξεφεύγει από την παραγωγική νόρμα και εμποδίζει τη ροή του κέρδους, τότε δεν θα είμαστε ποτέ σε θέση να αντισταθούμε και να παλέψουμε ουσιαστικά την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Και για να έρθουμε λίγο στο σήμερα, και πιο συγκεκριμένα στην αντιτρομοκρατική νομοθεσία, θα πρέπει να κατανοήσουμε ότι η όποια αναβάθμισή της δεν συμβαίνει απλώς «μηχανικά» στο πλαίσιο της «κανονικής» λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά είναι η απαραίτητη προ-

σαρμογή στις απαιτήσεις των καιρών, είναι η ανάγκη για το πέρασμα στην αυταρχικότητα και στον έλεγχο απέναντι σε όσους αμφισβητούν την παντοδυναμία του καπιταλιστικού συστήματος.

Ο πειραματισμός για την μετεξέλιξη της καταστολής είθισται να γίνεται σε πρώτο χρόνο στους αιχμαλώτους του κοινωνικού πολέμου και τα ιστορικά παραδείγματα μας έχουν δείξει πως ο κρατικός μηχανισμός δε διστάζει να χρησιμοποιήσει τους φυλακισμένους του ως μέσο πίεσης και εκβιασμού προς τους συντρόφους εκτός των τειχών, μέσω του παραδειγματισμού αλλά και μέσω του ωμού εκβιασμού.

Βρισκόμαστε σε μία κρίσιμη καμπή της ιστορίας. Το κεφάλαιο μέσω του κρατικού μηχανισμού οχυρώνεται απέναντι στην απειλή μία γενικευμένης εξέγερσης. Εμείς, από την πλευρά μας, μπορούμε και πρέπει να οργανωθούμε για να κάνουμε αυτή την εξέγερση πραγματικότητα. Να αγωνιστούμε για να διαχύσουμε τα αναρχικά προτάγματα. Δεν επιθυμούμε καλύτερες συνθήκες κράτησης, ούτε λιγότερο σκληρές αντιτρομοκρατικές νομοθεσίες, ονειρευόμαστε την καταστροφή κάθε φυλακής και την κατάργηση κάθε κατασταλτικού μηχανισμού, όπως δεν επιθυμούμε έναν καλύτερο καπιταλισμό αλλά την ολική καταστροφή του, για την αυτοοργάνωση και αυτοδιαχείριση των ζώων μας.

✍️ Ανδρέας-Δημήτρης Μπουρζούκος

➤ σειρά απαλλοτριώσεων, εκρήξεων και απόπειρών εκτελέσεων, οδηγεί στην υστερία του «κόκκινου τρόμου» (red scare), όπως επικράτησε να λέγεται. Ειδικοί αντι-αναρχικοί και αντι-ανατρεπτικοί νόμοι ψηφίστηκαν όπως η Espionage Act του 1917 ή η Sedition Act του 1919, που, στην ουσία, στρεφόταν δυνητικά ενάντια σε κάθε έκφραση αμφισβήτησης του νομικού status quo στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Αυτές οι διατάξεις, που θεωρούνται κατά κάποιο τρόπο οι πρώτες ιστορικές απόπειρες «αντι-τρομοκρατικής» νομοθεσίας, διευρύναν τις έρευνες και τις εισβολές σε σπίτια, τις διώξεις, τις φυλακίσεις, μέχρι και τις απαλάσεις ακόμα και αμερικανών υπηκόων με ριζοσπαστική δράση.

Για την ιστορία, βάσει των ίδιων νόμων διώχθηκαν και καταδικάστηκαν σε θάνατο και οι αναρχικοί Σάκκο και Βαντσέτι.

Παρόμοια ιστορικά παραδείγματα φυσικά μπορούμε να βρούμε πολλά, χωρίς να χρειάζεται να σκάψουμε πολύ βαθιά στο παρελθόν. Η ενίσχυση όλων των παραπάνω θεσμικών κατασταλτικών μηχανισμών, η οποία φτάνει στο σημείο να διευρύνει το πλαίσιο στο οποίο μπορούν να κινηθούν εναντίον οποιασδήποτε δραστηριότητας, κρίνεται αρκετά επικίνδυνη και απειλητική, υπάγεται και αυτή με την σειρά της σε ένα άλλο πλαίσιο, αυτό του κοινωνικού ανταγωνισμού που διαμορφώνει ισορροπίες και συσχετισμούς. Το πόσο αυστηρό, απόλυτο, οριζόντιο στην εφαρμογή του μπορεί να φτάσει να γίνει ένα τέτοιο καθεστώς έκτακτης ανάγκης (όπως αυτό μπορεί να προκύψει βάσει των όσων περιγράφηκαν παραπάνω) και πόσο μπορεί να απλωθούν και σε ποιο βαθμό ειδικές συνθήκες εξαίρεσης, αυτό έχει να κάνει με την ποιότητα, την ένταση και την όξυνση της ριζοσπαστικοποίησης του εκάστοτε εξωτερικού εχθρού, αλλά και με τις ιδιαίτερες κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν από καθεστώς σε καθεστώς: ένας διαδηλωτής που κατηγορείται για ταραχές, π.χ. σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα, είναι δυνατόν να προφυλακιστεί για ένα μικρό χρονικό διάστημα, ενώ με τις ίδιες κατηγορίες στη Σαουδική Αραβία μπορεί μέχρι και να αποκεφαλιστεί. Αντίστοιχα, σε περιόδους εξαιρετικά τεταμένων κοινωνικών αναταραχών και αυξημένης κοινωνικής επισφάλειας, μπορεί το καθεστώς έκτακτης ανάγκης να λάβει τη μορφή ακόμα και εντελώς απόλυτων και οριζόντιων μέτρων δίωξης κάθε έκφρασης αμφισβήτησης, όπως ήταν, για παράδειγμα, στην χώρα μας οι πρώτες δεκαετίες του μετεμφυλιακού καθεστώτος.

Αντίστοιχα, σε περιπτώσεις άλλων χωρών, όπως η Ουρουγουάη, ή η Αργεντινή, ή ακόμα και η Ελλάδα του 1967, το καθεστώς έκτακτης ανάγκης μπορεί να μην περιοριστεί απλά σε συγκεκριμένα μέτρα και μια κάποια ενίσχυση κατασταλτικών μηχανισμών (γιατί αυτά μπορεί να μην αρκούν πλέον), αλλά να πάρει την μορφή του πραξικοπημάτων και δικτατοριών.

II

Σε κάθε εποχή και σχεδόν οπουδήποτε, όλα τα συστήματα εξουσίας ένωσαν την ανάγκη μιας ιδεολογικής επένδυσης που να τα νομιμοποιεί -εκτός των άλλων- και ηθικά. Υπήρχαν λοιπόν οι ανάλογες προπαγανδιστικές κατασκευές και φαντασιακά ώστε να εκπληρώνουν αυτή την αποστολή. Αυτή η νόμιμη και ηθική τάξη πραγμάτων αυτομάτως μετέτρεπε κάθε επαναστάτη σε ό,τι πιο μιαινό, ανήθικο και ανίερο, αφού πήγαινε κόντρα σε όλες τις νόμιμες και ηθικές αξίες μιας κοινωνίας. Φυσικά, το τι είναι νόμιμο και ηθικό έχει αλλάξει διάφορες φορές πρόσημο και θα αλλάξει όσο εξακολουθούν να μεταβάλλονται οι κοινωνικοί συσχετισμοί, είτε προς το προοδευτικότερο, είτε προς το συντηρητικότερο.

Στο σύγχρονο παγκόσμιο περιβάλλον και ειδικά στο δυτικό πρωτοκοσμικό καπιταλισμό και τις περιφέρειες του, η όποια ανατρεπτική δράση φτάνει στο σημείο μιας κάποιας δυναμικής εκδήλωσης (π.χ. σαμποτάζ, εκτελέσεις, ληστείες, εμπρησμοί), θεωρείται άκρως παράλογη, αναχρονιστική, προϊόν τυφλού φανατισμού και μίσους και πάνω σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο γεννιέται και η αναγκαιότητα κατασκευής ενός ορισμού ιδιαίτερα συναισθηματικά και συγκινησιακά φορτισμένου, που θα αποδίδει μια ιδιαίτερη απαξία σε αυτό το φαινόμενο, καθώς το όποιο καθεστώς ειδικής εξαίρεσης απαιτεί και το αντίστοιχο προπαγανδιστικό οπλοστάσιο που θα του χαρίζει το λεγόμενο ηθικό πλεονέκτημα. Σε αυτό το πλαίσιο, την αποστολή αυτή αναλαμβάνουν να εκπληρώσουν τα ΜΜΕ με μια πληθώρα τεχνικών που μπορεί να είναι η συκοφαντία, η λάσπη, η ειρωνεία, η προσπάθεια γραφικοποίησης. Τα ΜΜΕ επενδύουν περισσότερο στη δύναμη του εύρους τους και στην δυναμική χρήση του θεάματος, αλλά, στην ίδια κατεύθυνση, και μάλιστα ίσως και πιο ύπουλα και επικίνδυνα, στρατεύονται και μια σειρά θεωρητικών, λόγιων, διανοούμενων αλλά και βετεράνων πρώην επαναστατών, οι οποίοι όλοι αυτοί οικοδομούν πέρα από το ηθικό πλεονέκτημα και το θεωρητικό υπόβαθρο της εκάστοτε αντι-τρομοκρατικής προπαγάνδας. Θεωρείται δεδομένο, ας πούμε, ότι στις σύγχρονες δυτικές δημοκρατίες τα μεγάλα κοινωνικά προβλήματα και αστάθειες είναι λυμένα αλλά και όπου προκύπτουν τέτοια ζητήματα, υπάρχουν πλέον άλλοι τρόποι επίλυσης, πιο «πολιτισμένοι», πιο δημοκρατικοί. Επομένως, όποιος καταφεύγει στην

βία για να υποστηρίξει και να προωθήσει τις θέσεις του, είτε ατομικά, είτε συλλογικά, είναι εχθρός ολόκληρης της κοινωνίας, συνεπώς, μια ειδική περίπτωση εχθρού για την αντιμετώπιση του οποίου απαιτούνται ειδικά έκτακτα μέτρα και που φυσικά κάθε μέσο (αν όχι όλα τα μέσα) κρίνεται ηθικά πρόσφορο και αναγκαίο για την καταπολέμηση ενός τέτοιου εχθρού, ο οποίος βαφτίζεται ως «Τρομοκρατία».

Ιστορικά ο όρος Τρομοκρατία καταγράφηκε για πρώτη φορά το 1793 για να περιγράψει την επικράτηση του τρόμου που είχε εγκαθιδρύσει στο Γαλλικό κράτος η κυβέρνηση των Ιακωβίνων. Περιέγραφε δηλαδή την βίαιη και επαναστατική φύση του νέου καθεστώτος.

Από το 1880 και μετά ο όρος χρησιμοποιήθηκε για να περιγράψει τις βίαιες πολιτικές ενέργειες του αντι-αποικιακού αγώνα στην Ιρλανδία και του αντι-απολυταρχικού αγώνα στην Ρωσία. Σήμερα, η χρήση του όρου έχει γενικευθεί τόσο, ώστε να μην υπάρχει ένα επαρκές πλαίσιο ορισμού και για αυτό παραμένει μια έννοια-λάστιχο, σκοπίμως ασαφής και επισφαλής, έτσι ώστε να μπορεί να τεντώνεται και να απλώνεται όπου χρειάζεται, όποτε χρειάζεται.

Σε γενικές γραμμές, ως τρομοκρατία φαίνεται να εκλαμβάνεται ο πόλεμος που στρέφεται κατά των αμάχων ή γενικά κατά των αθώων, αλλά, όπως είναι αναμενόμενο, η χρήση γενικεύεται, γιατί πέρα από όλα τα άλλα δεν είναι δυνατόν να προκύψει μια συνεπής οικουμενική συμφωνία στο ποιοι είναι αθώοι. Ζούμε, εξάλλου, σε μια εποχή όπου πυρηνικές υπερδυνάμεις είναι έτοιμες να ασκήσουν το νόμιμο δικαίωμά τους να αφανίσουν ολόκληρους αμάχους πληθυσμούς, αν αυτό καταστεί απαραίτητο, όπως συνέβη με την Χιρσίμα και το Ναγκασάκι στο τέλος του Β' Π.Π. Αν λοιπόν τρομοκρατία είναι γενικά η στοχοποίηση αθώων, τότε το 1945 θα πρέπει να θεωρείται το έτος που ενηλικιώθηκε η τρομοκρατία. Καθώς, λοιπόν, αδυνατεί να σταθεί ένας τέτοιος ορισμός και φθίνει σιγά σιγά σαν σημασία, η τρομοκρατία σαν έννοια έχει αντικαταστήσει την έννοια του

φαντασιακού αρχετυπικού κακού στην κοινωνική συνείδηση. Ως το απόλυτο κακό ορίζεται μια επικρεμάμενη απειλή που δεν στρέφεται μόνο ενάντια στην καθεστηκία τάξη πραγμάτων αλλά δυνάμει εναντίων όλων, αφού η διατάραξη των κοινωνικών ισορροπιών τους επηρεάζει όλους.

Σήμερα, η χρήση του όρου έχει γενικευθεί τόσο, ώστε να μην υπάρχει ένα επαρκές πλαίσιο ορισμού και για αυτό παραμένει μια έννοια-λάστιχο, σκοπίμως ασαφής και επισφαλής, έτσι ώστε να μπορεί να τεντώνεται και να απλώνεται όπου χρειάζεται, όποτε χρειάζεται.

Καταληκτικά, λοιπόν, ο όρος τρομοκρατία προκύπτει πως είναι το πλαίσιο αναφοράς στο σύνολο των ανατρεπτικών εκείνων ενεργειών που στρέφονται φανερά κατά ενός καθεστώτος. Ο όρος αποσκοπεί στην απονομηματοδότηση της ίδιας της δράσης και στον ψυχολογικό πόλεμο εναντίων των δρώντων υποκειμένων, αλλά και στην απόσπαση ευρέων κοινωνικών συναινήσεων για κάθε είδους κατασταλτική ή προληπτική αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, που μπορεί να φτάσει, να αγγίξει ή και να ξεπερνά την γκριζα περιοχή νόμιμου-παράνομου, ηθικού-ανήθικου. Ταυτόχρονα, λειτουργεί και βοηθητικά στην σύναψη μετώπων και συμμαχιών επιπέδου κορυφής για το σχηματισμό ενός ενιαίου στρατοπέδου που στρέφεται ενάντια στο φαινόμενο της τρομοκρατίας ως μιας σύγχρονης ιεράς συμμαχίας.

Όπως έγραφε το 2000 και ο Ιταλός γεροστρατιωτής Κοσίγκα, υπουργός εσωτερικών και οπαδός της σκληρής γραμμής κατά της τρομοκρατίας, κατά την απαγωγή και εκτέλεση Άλντο Μόρο από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες, και μετέπειτα πρόεδρος της Ιταλικής Δημοκρατίας, σε επιστολή του σε κρατούμενο άτομο τότε των Ερυθρών Ταξιαρχιών: «αυτό είναι ένα μέρος μιας ιστορικής περιόδου που έκλεισε και, τέλος πάντων, αυτή η λεγόμενη δικαιοσύνη ασκήθηκε και ακόμα ασκείται εναντίων σας. Ακόμα και αν με νομικούς όρους νόμιμα ασκείται, είναι, με την πολιτική έννοια, βεντέτα ή φόβος»

Οι πολιτικές στοχεύσεις του Τρομονόμου

οι επιδιώξεις του κράτους απέναντι στον εσωτερικό εχθρό

αλλά και σε ευρύτερα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας

Οι λέξεις ποτέ δεν είναι τυχαίες. Ο αντιτρομοκρατικός νόμος 187Α έχει πλέον καθιερωθεί όχι μόνο στο εσωτερικό των αναρχικών κύκλων, αλλά και στον ευρύτερο δημόσιο λόγο να αναφέρεται ως “τρομονόμος”. Ο τρομονόμος δεν έχει την ευγένεια να καμουφλαριστεί πίσω από προσχήματα, αλλά αποκαλύπτει εκφράζει την αλαζονεία και τον φασισμό της δημοκρατίας. Κι όλα αυτά στο όνομα της προστασίας των πολιτών. Κάθε νόμος είναι η κωδικοποίηση της βίας της εξουσίας. Ο τρομονόμος είναι κάτι παραπάνω (άνω τελεία) είναι η εμπροσθοφυλακή της.

Ο στόχος του είναι συγκεκριμένος.

Πρώτα και κύρια επιδιώκει να στέλνει στην γκιλοτίνα κάθε ένοπλη αμφισβήτηση της εξουσίας. Ουσιαστικά είναι ένας νόμος ενάντια στο αντάρτικο πόλης και στον ένοπλο αγώνα.

Γιατί η επιλογή του αντάρτικου πόλης, είναι η επιλογή να επιστρέψουμε πίσω ένα ποσοστό βίας που δεχόμαστε καθημερινά απ’ την εξουσία στο σχολείο, στο στρατό, στην δουλειά, στις συνήθειες, στις συμβάσεις, στις κυρίαρχες σχέσεις και στα “πρέπει” που μας επιβάλλουν.

Είναι ένας τρόπος να μετακομίσει ο φόβος απ’ την δικιά μας πλευρά στο στρατόπεδο του εχθρού, στις αυλές και στις διαδρομές των αξιωματούχων της εξουσίας.

Για αυτό η εξουσία θωρακίζεται απέναντι στο αντάρτικο πόλης με την πανοπλία του τρομονόμου.

Από την μία μέσω της σιδερένιας καταστολής του τρομονόμου θέλει να τσακίσει την διάχυση του αντάρτικου πόλης και να απομονώσει τις ένοπλες ομάδες και από την άλλη να διασπάσει την κοινότητα των αιχμαλώτων συντρόφων πριμοδοτώντας φαινόμενα μετάνοιας με αντάλλαγμα ευνοϊκή μεταχείριση.

Έτσι οι κατηγορίες του αντιτρομοκρατικού νόμου εκτοξεύουν στα ύψη τον τιμοκατάλογο των ποινών. Οποιαδήποτε πράξη συνοδεύεται με την ένδειξη 187 Α (τρομονόμος) πολλαπλασιάζεται όσο θέλουν οι δικαστικές αρχές. Ακόμα και μια απλή περίπτωση πλαστογραφίας (πλαστή ταυτότητα) σημαίνει πολλά χρόνια φυλάκισης, ενώ χωρίς τις διατάξεις του τρομονόμου κάποιος δεν θα έμπαινε καν φυλακή.

Επίσης ο τρομονόμος δημιουργεί ένα καθεστώς εξαίρεσης για τους πολιτικούς κρατούμενους, επιβάλλοντας μια νέα φυλακή μέσα στην φυλακή. Η λειτουργία των φυλακών τύπου Γ στοχεύει πρώτα και κύρια στην απομόνωση των αιχμαλώτων ανταρτών πόλης και σε μία συνθήκη αόριστης κράτησης στερώντας τους όλα αυτά που έχουν κατακτηθεί μέσα στις φυλακές με αγώνες και αίμα (οι κρατούμενοι στις φυλακές Γ δεν δικαιούνται άδεια, υποβάλλοντας σε αστυνομικούς ελέγχους και υπόκεινται σε επιβαρυντικό υπολογισμό της ποινής τους).

Τέλος ο τρομονόμος αποκτά διαστάσεις “μολυσματικής” επιδημίας με σκοπό να αιχμαλωτίσει τα κοντινά πρόσωπα

και τους αλληλέγγυους συντρόφους των πολιτικών κρατούμενων. Τα τελευταία χρόνια αρκεί ένα επισκεπτήριο στις φυλακές ή η παρουσία στο δικαστήριο κάποιου αιχμαλώτου συντρόφου, ώστε αλληλέγγυοι ή ακόμα και συγγενείς ανταρτών πόλης να βρεθούν κατηγορούμενοι για “συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση”. Έτσι έγινε με της περίπτωση της μητέρας μου και της συζύγου του αδερφού μου που βρέθηκαν φυλακισμένες με τον τρομονόμο.

Σκοπός αυτής της κίνησης είναι να επιβληθεί μία συνθήκη καραντίνας γύρω από τους αντάρτες πόλης, που όποιος τολμήσει να την αμφισβητήσει μπορεί να βρεθεί στο διπλανό κελί...

Παράλληλα κάποιες διατάξεις του τρομονόμου επιδιώκουν να μεταφέρουν την καχυποψία, την διχόνοια και την διάσπαση στο εσωτερικό των αιχμαλώτων συντρόφων.

Ούτως ή άλλως υπάρχει διαφορετική αντιμετώπιση στα δικαστήρια μεταξύ αυτών που έχουν αναλάβει την ευθύνη για την συμμετοχή σε αντάρτικη οργάνωση και αυτών που αρνούνται την συμμετοχή τους.

Τώρα όμως υπάρχουν διατάξεις που ορίζουν ευνοϊκότερη μεταχείριση (ακόμα και απαλλαγή) σε όποιον/ους παρέχουν πληροφορίες σχετικά με “οποιαδήποτε προετοιμασία τρομοκρατικής ενέργειας.

Συγκεκριμένα στο άρθρο 2 του 187 Α με ενδεικτικό τίτλο “Μέτρα επιείκειας” αναφέρεται πως όποιος “καταστήσει δυνατή με αναγγελία στην αρχή την πρόληψη της διάπραξης ενός από τα σχεδιαζόμενα εγκλήματα ή με τον ίδιο τρόπο συμβάλει ουσιωδώς στην εξάρθρωση της εγκληματικής ή της τρομοκρατικής οργάνωσης απαλλάσσεται απ’ την ποινή για τις πράξεις αυτές.

Εδώ εμφανίζεται επίσημα ο ρόλος του μετανοημένου - ρουφιάνου και των ανταλλαγμάτων που θα του χορηγηθούν από το κράτος για την κατάδοση των πρώην συντρόφων του.

Με αυτόν τον τρόπο δεν επιδιώκεται μόνο ένα επιχειρησιακό πλήγμα στο αντάρτικο πόλης, ΑΛΛΑ κυρίως ένα ηθικό πλήγμα στα πλαίσια του φαινομένου των μετανοημένων και αν στην Ελλάδα δεν έχει υπάρξει κάτι τέτοιο έως σήμερα, στην Ιταλία που εμφανίστηκε κυρίως κανιβάλισε την επιλογή του ένοπλου αγώνα.

Παράλληλα δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε ότι το αντάρτικο πόλης δεν είναι μια παρθενογένεση. Κανείς δεν ξυπνάει ένα ωραίο πρωί και αποφασίζει να στρέψει το όπλο ενάντια στην εξουσία. Η ένοπλη αμφισβήτηση γεννιέται μέσα από μια συγκρουσιακή πραγματικότητα, μέσα από πορείες, από την φωτιά των οδοφραγμάτων και την σκόνη των δακρυγόνων.

Άρα ο τρομονόμος λοιπόν έχει επεκτατικές διαθέσεις προσπερνώντας το σαβουάρ βιβρ της δημοκρατίας. Έτσι δημιουργείται το κλίμα να ευνοηθούν ποινικές διώξεις που κομματιάζουν ακόμα και το “δημοκρατικό” δικαίωμα ελευθερίας του λόγου όταν πρόκειται για ανάρτηση προκηρύξεων στο διαδίκτυο ή κειμένων που υπερασπίζονται και προωθούν την επιλογή της ένοπλης βίας.

Πρόσφατα επιχειρήθηκε να περάσει καμουφλαρισμένο μέσα σε άλλο νομοσχέδιο, τροποποίηση του τρομονόμου καθώς μετά την παράγραφο 3 του άρθρου 187 Α προστέθηκαν οι παράγραφοι 3α, 3β και 3γ σύμφωνα με τις οποίες “όποιος δημόσια προκαλεί ή διεγείρει σε διάπραξη εγκλημάτων [...] τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών” και επίσης “όποιος μέσω παροχής οδηγιών, πληροφοριών ή κατευθύνσεων προκαλεί σε άλλον την απόφαση για συμμετοχή σε συγκεκριμένη τρομοκρατική οργάνωση [...] τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών.

Τέλος με το ίδιο τρόπο τιμωρείται όποιος “εκπαιδεύσει άλλον στην κατασκευή ή χρήση εκρηκτικών, πυροβόλων κτλ για τον ίδιο σκοπό. Όλες αυτές οι διατάξεις είναι τόσο αφη-

ρημένες οι έννοιες καθώς οτιδήποτε θα μπορούσε να θεωρηθεί ως “προτροπή” ή “κατεύθυνση” όμως παράγουν ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα ... τον φόβο.

Καθόλου τυχαίο ότι αυτές οι διατάξεις επιχειρήθηκε να περάσουν λίγο καιρό μετά την αντάρτικη ενέργεια εναντίον του πρώην πρωθυπουργού Λ. Παπαδήμου και του πλήθους θετικών και ενθαρρυντικών σχολίων που κατέκλυσαν το διαδίκτυο.

Είναι φανερό πως ότι δεν μπορεί να ελέγξει η εξουσία, θέλει να το εξαφανίσει.

Ο τρομονόμος είναι το ιδανικό φίμωτρο που εξασφαλίζει την σιωπή των φοβισμένων.

Παράλληλα η επιτηδευμένη ασάφεια του τρομονόμου παρέχει μία ομίχλη φόβου καθώς δεν περιορίζεται μόνο στις αντάρτικες ομάδες και στον δημόσιο λόγο υπεράσπισης του ένοπλου αγώνα, αλλά επεκτείνεται και σε άλλες μορφές δράσεις.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των συλλήψεων κατοίκων στις Σκουριές για την εμπρηστική επίθεση της εταιρίας εξόρυξης χρυσού στην περιοχή και της καταδικής αναρχικών (ανάμεσα και ο αδερφός μου ως μέλος της Σ.Π.Φ.) ως “ατομικοί τρομοκράτες”.

Στην περίπτωση των Σκουριών, πραγματοποιήθηκε αστυνομική κατοχή στην περιοχή και την νύχτα στις 3:00 έκαναν έφοδο τα Ε.Κ.Α.Μ. στα σπίτια δύο κατοίκων και τους συνέλαβαν.

Οι κατηγορίες που τους αποδόθηκαν ήταν συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, απόπειρα ανθρωποκτονίας κατοχή εκρηκτικών υλών, έκρηξη και εμπρησμός. Κατηγορίες καρμούν που μπορούν να αποδοθούν μελλοντικά ακόμα και σε συλληφθέντες κατά την διάρκεια συγκρούσεων σε πορεία, που με μία μικρή νομοθετική “ώθηση” η κατηγορία της “εγκληματικής οργάνωσης” μετατρέπεται σε “τρομοκρατική οργάνωση”.

Όσον αφορά την καταδίκη περί “ατομικής τρομοκρατίας”, ουσιαστικά ανοίγει ο δρόμος για τον απόλυτο αντιαναρχικό δικαστικό ολοκληρωτισμό που συμπτωνώνεται στην πρόταση της εισαγγελείας που πρότεινε την καταδίκη σύμφωνα με την οποία αν κάποιος είναι αναρχικός, τότε οι πράξεις του θα είναι τρομοκρατικές.

Άρα λοιπόν αρκεί να συλληφθεί κάποιος αναρχικός και λόγω της πολιτικής του ταυτότητας, όλες του οι κατηγορίες να πολλαπλασιαστούν ως προς την ποινή τους μέσω του τρομονόμου.

Έτσι, μία ληστεία ενός αναρχικού σε τράπεζα για βιοποριστικούς λόγους, μπορεί να χαρακτηριστεί ως χρηματοδότηση “άγνωστης τρομοκρατικής οργάνωσης” ή ένας εμπρησμός ως “τρομοκρατική ενέργεια”.

Προφανώς το ζήτημα του τρομονόμου και οι συνέπειες του στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου και όχι μόνο, δεν εξαντλείται σε αυτά που αναφέρθηκαν. Όμως το πιο σημαντικό είναι να μην μένουμε στις διαπιστώσεις. Το σημαντικό είναι να οργανώσουμε τν αντεπίθεσή μας. Πρέπει να απομακρυνθούμε από την ηττοπάθεια και την εσωστρέφεια και να ορθώσουμε τα αναχώματα απέναντι στον φόβο.

Μέσα από την οργάνωση και την οικοδόμηση ενός ανατρεπτικού επιθετικού αναρχικού κινήματος που δεν αναζητάει τις αλήθειες του στις βιβλιοθήκες των ακίνδυνων ακαδημαϊκών συζητήσεων αλλά κατακά την βιωματική συνείδηση στο δρόμο, εκεί που όλα μπορούν να συμβούν από εμάς.

Γιατί υπάρχει κάτι που είναι πιο τρομακτικό από τον φόβο... Οι φοβισμένοι...

III Διαφορές μεταξύ του Άρθρου 187 και 187Α

Α. ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Στην σύγχρονη ελληνική νομοθετική ιστορία, ο πρώτος λεγόμενος αντιτρομοκρατικός νόμος ήταν ο Ν. 774/1978 «Περί καταστολής της τρομοκρατίας και προστασίας του Δημοκρατικού Πολιτεύματος», ο οποίος καταργήθηκε πέντε χρόνια αργότερα χωρίς να αντικατασταθεί από άλλον. Ο 774/1978 δέχθηκε δριμύτατη κριτική ως αντισυνταγματικός, ενώ, σύμφωνα με τον καθηγητή Ι. Μανωλεδάκη, ο νόμος υιοθετούσε την αντίληψη ότι «κάθε δυναμικός αντίπαλος της εξουσίας είναι τρομοκράτης».

Ακολούθησε ο Ν. 1916/1990 «Για την προστασία της κοινωνίας από το οργανωμένο έγκλημα» ο οποίος είχε ανάλογη τύχη, αφού καταργήθηκε τρία χρόνια αργότερα.

Ωστόσο, στο νόμο αυτό παρατηρεί κανείς αρκετές ομοιότητες με τις ισχύουσες σήμερα διατάξεις, αφού ενδεικτικά ο 1916/1990 τιμωρούσε όποιον συγκροτεί ή συμμετέχει σε οργάνωση ή ομάδα δύο ή περισσότερων προσώπων με σκοπό τη διάπραξη κατ' εξακολούθηση ή σωρευτικά μίας σειράς εγκλημάτων (ανθρωποκτονία, επικίνδυνες ή σωματικές βλάβες με χρήση όπλου, χρήση εκρηκτικών κ.ά.) με βαρύτερες ποινές, που σε ορισμένες περιπτώσεις έφταναν τα ισόβια, ενώ «ο δημιουργός, αρχηγός ή ηθικός αυτουργός των κατά την παράγραφο 1 οργανώσεων ή ομάδων» τιμωρούνταν με ισόβια κάθειρξη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι με βάση τις διατάξεις του νόμου αυτού τιμωρούνταν με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών όποιος με πρόθεση «υποστήριζε ή διευκόλυνε τις ανωτέρω εγκληματικές οργανώσεις ή ομάδες», ακόμη και με την διανομή ανακοινώσεων, με αποτέλεσμα το 1991 να καταδικαστούν και να φυλακιστούν (για μικρό χρονικό διάστημα) οι δημοσιογράφοι και οι εκδότες που είχαν δημοσιεύσει προκήρυξη της 17 Νοέμβρη.

Χαρακτηριστική είναι η εισηγητική έκθεση για την κατάργηση του νόμου αυτού, στην οποία αναφέρεται: «Ο ν.1916/1990 για την προστασία της κοινωνίας από το οργανωμένο έγκλημα, παρά την εκφρασμένη πρόθεση της διαφύλαξης των κοινωνικών αγαθών από τα φαινόμενα του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας, δημιούργησε πολλά νέα προβλήματα, χωρίς να επιλύσει τα προϋπάρχοντα. Αυτό οφείλεται αφ' ενός στο γεγονός ότι οι εν ισχύ διατάξεις του Ποινικού Κώδικα και Ειδικών Ποινικών Νόμων προσφέρουν την απαιτούμενη ποινική προστασία στα κοινωνικά αγαθά και αφ' ετέρου στη δυσκολία εναρμόνισης των διατάξεων του με συνταγματικές ρυθμίσεις, με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και με πάγιες αρχές του Ελληνικού Ποινικού Δικαίου και της Ποινικής Δικονομίας».

Ιδιαίτερη σημασία έχει ο Ν. 2928/2001, ο οποίος αντικατέστησε το ως τότε ισχύον άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα, ώστε να τιμωρεί με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών όποιον συγκροτεί ή εντάσσεται ως μέλος σε δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα από τρία ή περισσότερα πρόσωπα (οργάνωση) και επιδιώκει τη διάπραξη περισσότερων κακουργημάτων που προβλέπονται ρητά στο άρθρο αυτό. Ως τότε, το άρθρο 187 ΠΚ είχε τίτλο «Σύσταση και συμμορία» και προέβλεπε πλημμεληματικού χαρακτήρα ποινές.

Με τον ίδιο νόμο προστέθηκε πρόβλεψη για την «απαλλαγή υπαιτίων συμβαλλόντων στην εξάρθρωση συμμορίας», προστέθηκε το άρθρο 200Α του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας για την ανάλυση DNA, όταν υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις τέλεσης κακουργήματος με χρήση βίας ή εγκλήματος που στρέφεται κατά της γενετήσιας ελευθερίας, ή πράξεις συγκρότησης ή συμμετοχής σε οργάνωση κατά το άρθρο 187 ΠΚ. Επιπλέον, συμπεριλήφθηκε διάταξη για τις ανακριτικές πράξεις επί εγκληματικών οργανώσεων (άρση απορρήτου, καταγραφή ήχου ή εικόνας κ.λπ.), για την προστασία μαρτύρων, για την προστασία εισαγγελιών, ανακριτών και δικαστών σχετικών υποθέσεων κ.ά.

Πολλές από τις αλλαγές που επέφερε ο Ν. 2928/2001 παραμένουν σε ισχύ μέχρι και σήμερα, είτε αυτούσιες, είτε με τροποποιήσεις, ωστόσο, οι διατάξεις περί «εγκληματικής οργάνωσης» δεν θεωρήθηκαν αρκετές και έτσι με το Ν. 3251/2004 «Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τροποποίηση του Ν. 2928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και άλλες διατάξεις», ο οποίος ψηφίστηκε λίγες ημέρες πριν την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων στην Αθήνα (έναρξη ισχύος 9 Ιουλίου 2004), προστέθηκε το γνωστό πια άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα.

Β. ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ 187 ΚΑΙ 187Α ΠΚ

Στη συνέχεια, θα επιχειρηθεί μία ενδεικτική -και, βεβαίως, μη εξαντλητική- παρουσίαση των βασικών διαφορών μεταξύ των δύο άρθρων, του 187 για την εγκληματική οργάνωση και του 187Α για τις τρομοκρατικές πράξεις.

Η ειδοποιός διαφορά μεταξύ των άρθρων 187 και 187Α ΠΚ είναι η εισαγωγή του όρου «τρομοκρατικές πράξεις». Ειδικότερα, ο 187 ΠΚ στην παράγραφο 1 –όπως ισχύει σήμερα- τιμωρεί (με κάθειρξη μέχρι 10 ετών) την συγκρότηση ή έναρξη μέλους σε δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα τριών ή περισσότερων ατόμων (οργάνωση) που επιδιώκει την διάπραξη μιας σειράς κακουργημάτων.

Αντιθέτως, ο 187Α ΠΚ, στην παράγραφο 1, τιμωρεί (με πολύ πιο αυστηρές ποινές που

φτάνουν και τα ισόβια) όποιον τελεί ένα ή περισσότερα από τα εγκλήματα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό (ανθρωποκτονία με πρόθεση, βαριά σωματική βλάβη, αρπαγή, έκρηξη, εμπρησμό κ.λπ.) «με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατό να βλάψουν σοβαρά μια χώρα ή έναν διεθνή οργανισμό και με σκοπό να εκφοβίσει σοβαρά έναν πληθυσμό ή να εξαναγκάσει παρανόμως δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη ή να αποσχει από αυτήν ή να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού».

Όπως αντιλαμβάνεται κανείς, σε αντίθεση με την παρ.1 του 187 ΠΚ, που τιμωρεί το μέλος της εγκληματικής οργάνωσης, η παρ. 1 του 187Α ΠΚ τιμωρεί το άτομο («όποιος τελεί...»). Δηλαδή ο 187Α ΠΚ εμπεριέχει και την ατομική τρομοκρατία, αφού με την παράγραφο 1 τιμωρείται «όποιος» τελεί κάποιο από τα εγκλήματα που αναφέρονται σε αυτήν, ενώ με την παράγραφο 4 τιμωρείται το μέλος της οργάνωσης.

Η δεύτερη σημαντική και ειδοποιός, όπως προαναφέρθηκε, διαφορά των δύο άρθρων είναι η αναφορά στον τρόπο, την έκταση και τις συνθήκες υπό τις οποίες τελείται η «τρομοκρατική πράξη» κατ' άρθρον 187Α ΠΚ. Βέβαια, όπως είναι προφανές, δεν υπάρχει συγκεκριμένος ορισμός πως βλάπεται σοβαρά μια χώρα ή ένας διεθνής οργανισμός, πως στοιχειοθετείται ο σκοπός σοβαρού εκφοβισμού ενός πληθυσμού κ.λπ. Η αοριστία αυτή είναι ενδεικτική του τρόπου με τον οποίο εφαρμόζεται ο λεγόμενος αντιτρομοκρατικός νόμος, αφού, στην συντριπτική τους πλειοψηφία, τα δικαστήρια αντιγράφουν απλά την διάταξη του άρθρου 187Α ΠΚ («με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατό να βλάψουν σοβαρά μια χώρα...») για να στοιχειοθετήσουν την σχετική παράβαση στις αποφάσεις τους.

Ενδεικτική της αοριστίας και της ασάφειας της παραγράφου 1 είναι η πρόβλεψη στην παράγραφο 4 του άρθρου 187Α ΠΚ: «Η μη τέλεση από την τρομοκρατική οργάνωση οποιουδήποτε από τα εγκλήματα του καταλόγου που περιλαμβάνονται στα στοιχεία α' έως κβ' της παρ. 1 συνιστά ελαφρυντική περίπτωση». Δηλαδή ενώ ο Ποινικός Κώδικας ορίζει σαφώς ότι έγκλημα χωρίς πράξη (ή παράλειψη) άδικη και καταλογιστεί στον δράστη δεν μπορεί να θεωρηθεί αξιόποινη πράξη, το άρθρο 187Α ΠΚ παρ. 4 ορίζει ότι τιμωρείται ακόμη και η μη τέλεση εγκλήματος από το μέλος της τρομοκρατικής οργάνωσης. Έτσι, για να καταδικαστεί κανείς με την παράγραφο 4 η οποία τιμωρεί με κάθειρξη έως 10 ετών όποιον συγκροτεί ή εντάσσεται σε τρομοκρατική οργάνωση, αρκεί η ιδιότητα του μέλους χωρίς αυτός να έχει προβεί σε κάποια παράνομη πράξη. Παράλληλα, τόσο στο 187 όσο και στο 187Α ΠΚ, η διεύθυνση της οργάνωσης τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον 10 ετών.

Ιδιαίτερη αναφορά πρέπει να γίνει στην παράγραφο 6 του άρθρου 187Α ΠΚ, σύμφωνα με την οποία τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι 10 ετών όποιος «εν γνώσει της μελλοντικής αξιοποίησής τους», παρέχει ουσιώδεις πληροφορίες για να διευκολύνει ή να υποβοηθήσει την τέλεση τρομοκρατικής πράξης από οργάνωση ή μεμονωμένο άτομο. Άρα, με βάση την παράγραφο αυτή, δεν χρειάζεται να είναι κανείς καν μέλος ή «ατομικός τρομοκράτης» για να τιμωρηθεί με βαρύτερη ποινή, αν κριθεί ότι παρείχε «ουσιώδεις πληροφορίες προς μελλοντική αξιοποίηση». Η ηθελημένη ασάφεια των όρων γίνεται αντιληπτή και στον πλέον άπειρο αναγνώστη.

Θα πρέπει επίσης να επισημανθεί το άρθρο 187Β ΠΚ, το οποίο προβλέπει μέτρα επείκειας για όποιον, εφόσον είναι υπαίτιος πράξεων των άρθρων 187 και 187Α, παρέχει πληροφορίες ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο συμβάλλει στην εξάρθρωση εγκληματικής οργάνωσης, συμμορίας ή τρομοκρατικής οργάνωσης. Σε αυτήν την περίπτωση, αναλόγως του πότε και με ποιο τρόπο και υπό ποιές συνθήκες έχει γίνει αυτό, προβλέπεται από μείωση ποινής μέχρι και πλήρους απαλλαγής.

Κλείνοντας, αξιο αναφοράς είναι το γεγονός ότι, σε προϊσχύσασα μορφή του άρθρου 187Α ΠΚ, υπήρχε η παράγραφος 8, η οποία όριζε: «Δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη, κατά την έννοια των προηγούμενων παραγράφων του άρθρου αυτού, η τέλεση ενός ή περισσότερων από τα εγκλήματα των προηγούμενων παραγράφων, αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας, με την έννοια του άρθρου 5 παρ. 2 του Συντάγματος, ή αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας, ή άλλου δικαιώματος, προβλεπόμενου στο Σύνταγμα ή στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών».

Η παράγραφος αυτή είχε ιδιαίτερη σημασία γιατί, με τη στενή ερμηνεία του νόμου, ακόμη και μια απεργία ή το κλείσιμο των δρόμων από τους αγρότες, ή και μία δυναμική διαμαρτυρία, π.χ. σε ένα υπουργείο, θα μπορούσε να υπαχθεί στις διατάξεις του 187Α ΠΚ. Όμως η μικρή αυτή δικλείδα ασφαλείας καταργήθηκε το 2010.

ΥΓ. Πέρυσι το καλοκαίρι αναρτήθηκε στην ανοιχτή διαβούλευση τροποποίηση των άρθρων 187 και 187Α ΠΚ, σύμφωνα με την οποία τιμωρείται –μεταξύ άλλων- η πρόκληση ή διέγερση σε διάπραξη τρομοκρατικών πράξεων, ενώ υπήρχαν και άλλες ασαφείς και τουλάχιστον προβληματικές διατάξεις, όπως είναι άλλωστε το 187Α στο σύνολό του. Οι τροποποιήσεις αποσύρθηκαν, ωστόσο, το ίδιο το υπουργείο Δικαιοσύνης ανακοίνωσε ότι οι σχετικές τροποποιήσεις εισάγονται για περαιτέρω επεξεργασία στην Επιτροπή για τη σύνταξη Νέου Ποινικού Κώδικα με στόχο την έγκαιρη προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στις αποφάσεις –πλαίσιο 2008/841/ΔΕΥ και 2008/919/ΔΕΥ.

Η «Αντιτρομοκρατική» Νομοθεσία στις πολιτικές δίκες

Το κράτος ποτέ δεν αναγνώρισε ότι διεξάγει πολιτικές δίκες.

Τα τελευταία 9 χρόνια μια σειρά υποθέσεων αποτέλεσαν ένα πεδίο για τους κατασταλτικούς πειραματισμούς της εξουσίας σε μια σειρά «καινοτομιών» τόσο σε δικονομικό όσο και σε επικοινωνιακό επίπεδο. Καινοτομίες και πειραματισμοί που σιγά σιγά παγιώνονται τόσο στο εσωτερικό του κινήματος, όσο και μέσα στην κοινωνία και αποκρυσταλλώνονται σε μια διαρκώς αναβαθμισμένη κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Ο αναρχικός χώρος βρίσκεται στο κέντρο αυτής της επίθεσης, καθώς μια σειρά πρακτικών των, κυρίως αυτές που ξεφεύγουν από τα όρια της αστικής νομιμότητας προκαλούν τρόμο στην εξουσία καθώς η διάχυσή τους σε κομμάτια αγωνιζόμενων από το κοινωνικό σώμα αποτελούν ένα κίνδυνο με απρόβλεπτες συνέπειες. Εδώ, λοιπόν, έρχεται ο δικαστικός κατασταλτικός μηχανισμός του κράτους για να «επαναφέρει» την τάξη. Ειδικά τα χρόνια της κρίσης και των μνημονίων ο στόχος ήταν και εξακολουθεί να είναι κάθε μορφής αντίσταση που έρχεται σε ρήξη με την εξουσία και παράλληλα ο εκφοβισμός όσων αγωνίζονται. Γι' αυτό, ο εσωτερικός εχθρός και οι αιχμάλωτοί του πρέπει να χτυπηθούν με όλα τα μέσα.

Στο κείμενο που ακολουθεί έχει γίνει μια προσπάθεια να καταγραφούν οι δίκες των τελευταίων 8 ετών που έχουν γίνει με τον 187Α.

Σε αυτές τις δίκες μπορούμε να παρατηρήσουμε ορισμένα κοινά στοιχεία που τις χαρακτηρίζουν αλλά και καινοτομίες που δείχνουν το πώς η δικαστική εξουσία εξελίσσει, με βάση την «εμπειρία» της, την ερμηνεία και κατ' επέκταση την εφαρμογή του αντιτρομοκρατικού νόμου.

- Ειδικές συνθήκες διεξαγωγής των δικών. Δίκες οι οποίες διεξάγονται σε ειδικές συνθήκες είτε αφορά τη σύνθεση της έδρας (οι δικαστές κληρώνονται από ειδικό κατάλογο), είτε αφορά το χώρο (δικαστική αίθουσα φυλακών Κορυδαλλού), είτε αφορά το δημόσιο χαρακτήρα τους (παρακράτηση ταυτοτήτων και κατά συνέπεια φακέλωμα όσων παρακολουθούν αυτές τις δίκες).
- Ποινικοποίηση συντροφικών, φιλικών και συγγενικών σχέσεων. Η αντιτρομοκρατική μαζί με την δικαστική εξουσία προσπαθεί να δημιουργήσει μια «δεξαμενή» υπόπτων μέσω της ποινικοποίησης συντροφικών και κοινωνικών σχέσεων. (υπόθεση σπιτιού στο Χαλάνδρι, μαζικές κλητεύσεις για τον Ε.Α., υπόθεση Ν. Σμύρνης, «Ληστών του Διστόμου», Ηριάννα - Περικλής). Σε πολλές από αυτές τις περιπτώσεις είδαμε φίλους και συντρόφους κρατούμενων να βρίσκονται στη θέση του κατηγορούμενου ή ακόμα και στη φυλακή. Αποκορύφωμα όλων αυτών ήταν άτομα του οικογενειακού περιβάλλοντος των πολιτικών κρατούμενων να χρησιμοποιούνται ως όμηροι προκειμένου να εκφοβίσουν, να εκβιάσουν και εν τέλει να προσπαθήσουν να «σπάσουν» τους συντρόφους μας. Έτσι βρέθηκε κατηγορούμενη η Μ. Μπεραχά σύντροφος του Κ. Γουρνά, ο Χρήστος αδερφός του Γιώργου Πολύδωρου, ενώ προφυλακίστηκαν η Α. Τσάκαλου μητέρα του Χρήστου και του Γεράσιμου καθώς και η Ε. Στατήρη σύ-

ντροφος του τελευταίου. Επίσης, η Μ. Θεοφίλου σύντροφος του Γ. Πετρακάκου. Ενώ, το παιδί της Π. Ρούπα και του Ν. Μαζιώτη βρέθηκε έγκλειστο σε παιδοψυχιατρική κλινική.

- Παράταση προφυλακίσεων. Είδαμε να υιοθετείται η τακτική της κατάτμησης διαφόρων υποθέσεων και μέσω αυτής να παρατείνονται προφυλακίσεις πχ Γεράσιμος Τσάκαλος και Κώστας Σακκάς και συγχρόνως να επιβάλλονται μεγαλύτερες ποινές όταν αυτές οι υποθέσεις έφταναν στα δικαστήρια.

• Αδυναμία ένταξης και συμμετοχής σε συγκεκριμένη οργάνωση. Στην αδυναμία να ταυτοποιήσουν πρόσωπα με συγκεκριμένες οργανώσεις και ενέργειες υπήρξε μια εξέλιξη το πώς χειρίστηκαν οι δικαστικές αρχές αυτή τη «δυσκολία». Έτσι, οι συλληφθέντες της Ν. Σμύρνης αρχικά κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε άγνωστη οργάνωση με άγνωστες ενέργειες. Αντιλαμβανόμενοι τη γελοiosότητα του όλου θέματος μετά από 3 μήνες οι ειδικοί εφέτες ανακριτές μετέτρεψαν την κατηγορία σε ένταξη και συμμετοχή στη ΣΠΦ. Από εδώ και μπρος η συγκεκριμένη οργάνωση θα αποτελούσε την «ομπρέλα» κάτω από την οποία θα εντάσσονταν οποιοσδήποτε σύντροφος/ισσα βρίσκονταν στα χέρια του κράτους για οποιαδήποτε πρακτική του αναρχικού χώρου. Η εκδίκαση αυτών των υποθέσεων με τον αντιτρομοκρατικό νόμο ήταν το ζητούμενο. Παρόλα αυτά σε πολλές περιπτώσεις όταν οι υποθέσεις έφταναν στις δικαστικές αίθουσες ακριβώς λόγω ελλείψεως στοιχείων οι συγκεκριμένες κατηγορίες για ένταξη και συμμετοχή σε «τρομοκρατική» οργάνωση έπεφταν. Και αυτό το σκόπελο τον ξεπέρασαν αφού σε πρόσφατη δίκη που βρίσκονταν κατηγορούμενοι 5 αναρχικοί (υπόθεση «Ατομικοί Τρομοκράτες») η έδρα υιοθέτησε το δόγμα ότι κάθε πράξη μπορεί να χαρακτηριστεί «τρομοκρατική» και κάθε σύντροφος ατομικός «τρομοκράτης», αναγνωρίζοντας κυνικά ότι η ίδια πράξη έχει διαφορετική ποινική βαρύτητα αν αυτός που την τελεί είναι αναρχικός. Μπορούμε να πούμε ότι πλέον η αναρχική πολιτική ταυτότητα λειτουργεί ως ένα νέο ιδιώνυμο και φτάνει για να χαρακτηρίσει κάποιον ως «τρομοκράτη». Με αυτούς τους νομικίστικους ακροβατισμούς επιχειρούν να διευρύνουν το πεδίο εφαρμογής του αντιτρομοκρατικού νόμου.

• Συλλογική ευθύνη και ηθική αυτοργία. Το δόγμα της συλλογικής ευθύνης είναι ναζιστικής έμπνευσης, όπου αρκεί η πολιτική ταυτότητα κάποιου για να του αποδοθεί το σύνολο των κατηγοριών, αφού πλέον δεν χρειάζεται να ταυτοποιηθούν πρόσωπα με ενέργειες. Ειδικά σε ότι αφορά τις ένοπλες οργανώσεις ΕΑ και ΣΠΦ η ανάληψη πολιτικής ευθύνης ισοδυναμούσε με την καταδίκη για το σύνολο των ενεργειών που είχε πραγματοποιήσει η κάθε οργάνωση. Αντίστοιχα, η ηθική αυτοργία μια κατηγορία από μόνη της γελοία όσον αφορά τους/ις αναρχικούς/

ες, αφού σε καμία ομάδα/οργάνωση/συλλογικότητα δεν υπάρχει ιεραρχική δομή κάτι που βέβαια αδυνατούν να κατανοήσουν οι στυλοβάτες ενός συστήματος που στηρίζεται στην ιεραρχία. Και στις δύο απόπειρες αποδράσεων τόσο της ΣΠΦ, όσο και αυτή που επιχείρησε η Π. Ρούπα με ελικόπτερο, αλλά και στην έκδοση της μπροσούρας της ΣΠΦ «ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει» όπως και στον χαιρετισμό της ενέργειας εμπρησμού του οχήματος της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού εφαρμόστηκε το δόγμα της συλλογικής ευθύνης και της ηθικής αυτοργίας προκειμένου πλημμεληματικές κατηγορίες να «αναβαθμιστούν» σε κακουργήματα.

• Ποινή ισοβίων για την έκρηξη στο «κοινωφελές» ίδρυμα Τράπεζα της Ελλάδας. Αφού βάφτισαν κοινωφελές ίδρυμα την Τράπεζα της Ελλάδας επέβαλλαν στον σύντροφο Ν. Μαζιώτη την ποινή των ισοβίων, μια ποινή που εκτός από την εκδικιτικότητα και τον εκβιασμό από την πλευρά του κράτους απέναντι στον σύντροφο θέλει να λειτουργήσει παραδειγματικά προς το σύνολο όσων επιλέγουν την ένοπλη δράση, αποτρεπτικά στο να οικειοποιηθεί ο ένοπλος αγώνας και από άλλους αγωνιστές και εκφοβιστικά απέναντι στους συντρόφους-ισσες του α/α χώρου αλλά και αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Σε αντίστοιχη κατεύθυνση λειτουργούν και τα χιλιάδες χρόνια που έχουν επιβληθεί σε παρόμοιες υποθέσεις όλα αυτά τα χρόνια.

• Εκδίκαση χωρίς συνηγόρους. Σε δύο τουλάχιστον περιπτώσεις, απόπειρα απόδρασης ΣΠΦ και 2η δίκη του ΕΑ, η έδρα προκειμένου να εκδικάσει αυτές τις υποθέσεις όσο πιο γρήγορα γίνονταν λόγω πολιτικών σκοπιμοτήτων επί της ουσίας δίκασε χωρίς την παρουσία συνηγόρων υπεράσπισης λόγω της αποχής των δικηγόρων την ίδια χρονική περίοδο. Με αυτόν τον τρόπο οι έδρες των συγκεκριμένων δικαστηρίων επιβεβαίωσαν ότι έχουν ήδη εκδώσει καταδικαστική απόφαση πριν καν ξεκινήσει η δίκη, ότι τα μέλη των ένοπλων οργανώσεων και όσοι κατηγορούνται για μέλη, είναι «ξεχωριστή κατηγορία» που για λόγους «εθνικού» συμφέροντος τους έχουν ανασταλεί ακόμα και αυτά τα δικαιώματα που αναγνωρίζει η αστική δικαιοσύνη.

• DNA. Το DNA τα τελευταία χρόνια κατέχει μια σημαντική θέση στην κατασταλτική φαρέτρα του κράτους. Επιχειρούν να το καθιερώσουν ως το αδιαμφισβήτητο επιστημονικό στοιχείο όπου δεν μπορεί να υπάρξει περιθώριο λάθους, είναι η απόλυτη αλήθεια. Αρκεί να βρεθεί ένα μείγμα σε κάποιο χώρο ή σε κάποιο κινητό αντικείμενο και αυτό σημαίνει ότι η πόρτα της φυλακής άνοιξε για τον κατηγορούμενο. Συνήθως η λήψη DNA συνοδεύεται από βασανιστήρια για να το αποσπάσουν όπως υπάρχουν και περιπτώσεις που στήθηκε κατηγορητήριο με σκοπό την λήψη DNA, και όταν το πήραν ως δια μαγείας έπεσε το συγκεκριμένο κατηγορητήριο και εμφανίστηκε κάποιο άλλο όπου στηρίζονταν στο DNA που είχε αποσπαστεί.

• Αντέφεση και αίτηση αναίρεσης. Είναι πλέον προφανές ότι η αθώωση του Τάσου Θεοφίλου ήταν ένα σοβαρό πλήγμα για την «αντιτρομοκρατική», που είδε να καταρρέει εξ' ολοκλήρου το κατηγορητήριο που είχε κατασκευάσει και να αμφισβητείται εμπράκτως η χρήση του DNA από δικαστική έδρα. Η «αντιτρομοκρατική» και η δράκα των εντεταλμένων δικαστικών και εισαγγελέων που ελέγχει, δεν μπορούν να δεχτούν αυτή την ήττα. Έτσι, μετά την αντέφεση που είχε διατάξει αρχικά ο εισαγγελέας της έδρας και αφού το αποτέλεσμα του εφετείου δεν τους ικανοποίησε προχώρησαν στο αίτημα της αναίρεσης προς τον Άρειο Πάγο σε μια λογική «θα τον δικάσουμε όσες φορές χρειαστεί προκειμένου να έχουμε το αποτέλεσμα που θέλουμε».

• Σύμπλευση Αναρχικών - «ποινικών». Έχοντας για χρόνια προλειάνει το έδαφος τα ΜΜΕ, ο εισαγγελέας για θέματα τρομοκρατίας Δ. Ασπρογέρακας προχώρησε σε ένα κατασκευάσμα που υιοθέτησε το συμβούλιο εφε-

η συνέχεια στην επόμενη σελίδα ➤

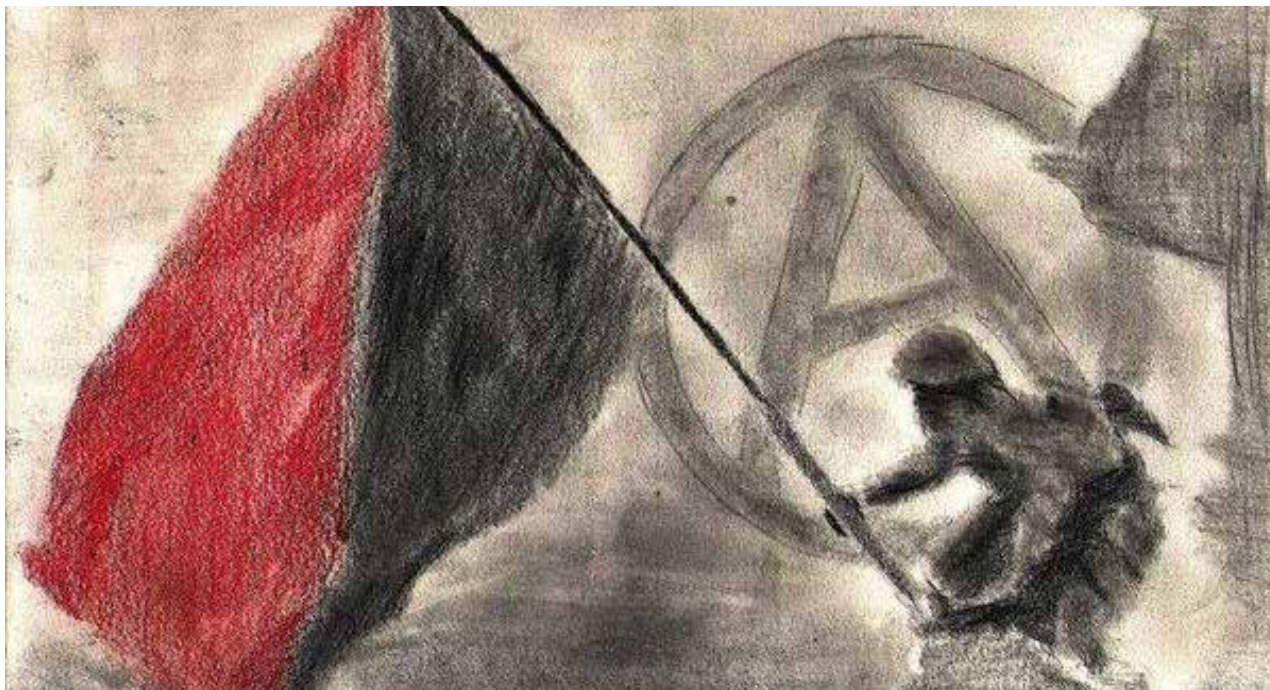
➤ τών με στόχο να συσχετίσουν μια σειρά υποθέσεων ληστειών τραπεζών και προσώπων που κατηγορούνται για αυτές με την δράση του Επαναστατικού Αγώνα. Αυτές οι νέες αλλημείες, στόχο έχουν να μεθοδεύσουν ένα στρεβλό θεώρημα, ότι αναρχικοί και «ποινικοί» αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, σε μια εμφανή προσπάθεια απονοματοδότησης του πολιτικού χαρακτήρα των ένοπλων επαναστατικών οργανώσεων, της πρακτικής της απαλλοτρίωσης τραπεζών, καθώς επίσης και μια προσπάθεια παράτασης της δικαστικής ομηρίας και της φυσικής αιχμαλωσίας των πολιτικών κρατουμένων και όχι μόνο κάτω από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο 187Α. Ο «αντιτρομοκρατικός» νόμος αποτελεί το βασικότερο εργαλείο του κράτους στην αντιμετώπιση του εσωτερικού

παραβιάζουν τους περιοριστικούς όρους που τους είχαν επιβληθεί και περνούν στην παρανομία, ενώ αργότερα επικηρύχτηκαν από το κράτος με το ποσό του ενός εκατομμυρίου ευρώ έκαστος.

Το εφετείο της συγκεκριμένης δίκης επί της ουσίας επικύρωσε τις πρωτόδικες ποινές

2η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΕΑ

Στις 16 Ιουλίου 2014 μετά από ένοπλη συμπλοκή στο Μοναστηράκι με τους φρουρούς του κράτους, συλλαμβάνεται τραυματισμένος ο Ν. Μαζιώτης. Την 1η Οκτώβρη του ίδιου χρόνου συλλαμβάνεται ο αναρχικός Αντώνης Σταμπούλος και προφυλακίζεται με την κατηγορία της συμ-

εχθρού και παράλληλα παρέχει το πλαίσιο για την αναβάθμιση της ποινικής καταστολής απέναντι σε ένα σύνολο πολιτικών δραστηριοτήτων τέτοιων που δεν περιορίζονται στα στενά πλαίσια της αστικής νομιμότητας.

ΔΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ 187Α

1η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΕΑ

Η συγκεκριμένη δίκη αφορά την δράση της οργάνωσης από το 2003 ως το 2010 όπου πραγματοποίησε συνολικά 16 επιθέσεις.

Στις 10 Μαρτίου 2010, σε προπαρασκευαστική επιχείρηση της οργάνωσης μέλη της συμπλέκονται με το πλήρωμα ενός περιπολικού της αστυνομίας. Η ανταλλαγή πυροβολισμών είχε ως αποτέλεσμα να σκοτωθεί το μέλος της οργάνωσης Λάμπρος Φούντας. Ένα μήνα μετά, συλλαμβάνονται έξι αναρχικοί από τους οποίους οι τρεις, η Πόλα Ρούπα, ο Νίκος Μαζιώτης και ο Κώστας Γουρνάς αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής τους στην οργάνωση. Διώξεις ασκούνται και στους άλλους τρεις Σαράντο Νικητόπουλο, Βαγγέλη Σταθόπουλο και Χριστόφορο Κορτέση. Δίωξη ασκείται και εναντίον του αναρχικού Κώστα Κάτσενου ο οποίος αρχικά διαφεύγει της σύλληψης, ενώ σε μία πρωτοφανή προσπάθεια εκφοβισμού ακολουθούν δεκάδες κλήσεις και ανακρίσεις συντρόφων-ισσών για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα, διαδικασία που κλείνει με την άσκηση δίωξης στη Μαρί Μπεραχά, σύντροφο του Γουρνά.

Το δικαστήριο καταδίκασε σε 50 χρόνια κάθειρξη κατά συγχώνευση τα τρία μέλη του Επαναστατικού Αγώνα, Πόλα Ρούπα, Νίκο Μαζιώτη και Κώστα Γουρνά για τις 16 ενέργειες της οργάνωσης ως συνεργοί με το θεώρημα της συλλογικής ευθύνης.

Ενώ από 7 χρόνια επέβαλε στους Βαγγέλη Σταθόπουλο και Χριστόφορο Κορτέση. Τον Ιούνιο του 2012 τα δύο μέλη της οργάνωσης, η Πόλα Ρούπα και ο Νίκος Μαζιώτης

μετοχής στην οργάνωση.

Στη δίκη αυτή δικάστηκαν τα μέλη της οργάνωσης σύντροφοι Ν. Μαζιώτης και η καταζητούμενη Π. Ρούπα, ο αναρχικός σύντροφος Α. Σταμπούλος καθώς και ο Γ. Πετρακάκος. Η δίκη αυτή αφορούσε την ενέργεια που πραγματοποίησε ο Ε.Α. στις 10 Απριλίου 2014 στην Τράπεζα της Ελλάδας στην οδό Αμερικής. Επίσης, στο κατηγορητήριο» περιλαμβάνονταν η ένοπλη συμπλοκή με μπάτσους στο Μοναστηράκι, καθώς και κάποιες ληστείες τραπεζών. Ο σύντροφος Ν. Μαζιώτης καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη για την επίθεση στη Τράπεζα της Ελλάδας και επιπλέον 129 χρόνια για την συμπλοκή στο Μοναστηράκι καθώς και δύο απαλλοτριώσεις τραπεζών. Εκτός του Ν. Μαζιώτη καταδικάστηκαν ο σύντροφος Αντώνης Σταμπούλος σε 13 χρόνια κάθειρξης, η συντρόφισσα Π. Ρούπα σε 11 χρόνια μόνο για τα πλημμελήματα αυτών των υποθέσεων και ο Γ. Πετρακάκος σε 36 χρόνια. Το εφετείο αυτήν της δίκης ξεκίνησε στις 2 Οκτωβρίου 2017 και βρίσκεται σε εξέλιξη.

Δίκη εναντίον της Π. Ρούπα μέλος του ΕΑ για την επίθεση στην Τράπεζα της Ελλάδας

Η δίκη είναι στο τελικό στάδιο. Στο συγκεκριμένο δικαστήριο κατηγορείται για τα κακουργήματα της υπόθεσης και πιο συγκεκριμένα : Για την συγκρότηση και «διεύθυνση» της οργάνωσης καθώς και για την κατηγορία της έκρηξης, κατοχή όπλων και εκρηκτικών κ.λ.π.

Υπόθεση Χαλανδρίου

Στις 23 Σεπτεμβρίου του 2009 η «αντιτρομοκρατική» εισβάλλει στο σπίτι του Χ. Χατζημιχελάκη στο Χαλάνδρι, όπου και τον συλλαμβάνει. Παράλληλα, συλλαμβάνεται ο Π. Μασούρας, ο Μ. Γιόσπας και η φίλη του. Ταυτόχρονα, με βάση αποτυπώματα στο σπίτι, εκδίδονται εντάλματα σύλληψης για 6 άτομα, τα οποία επιλέγουν τον δρόμο της φυγοδικίας.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ 187Α

Το σπίτι του συντρόφου χρησιμοποιήθηκε σαν μία τεράστια ομπρέλα για να στοχοποιηθεί και για να κατηγορηθεί ένα κομμάτι του αναρχικού χώρου.

Την 1η Νοεμβρίου του 2010, συλλαμβάνεται ο Γεράσιμος Τσάκαλος και ο Παναγιώτης Αργυρού (μέλη της ΣΠΦ) έξω από ταχυδρομείο στο Παγκράτι, στο οποίο είχαν ήδη παραδώσει δύο εμπρηστικά δέματα με κατεύθυνση την πρεσβεία του Μεξικού στην Αθήνα και τη διεύθυνση της Eurojust στη Χάγη.

Στις 26 Ιανουαρίου του 2011, συνελήφθη ο Μιχάλης Νικολόπουλος (μέλος της ΣΠΦ).

Στις 14 Μαρτίου του 2011, συλλαμβάνονται στο Βόλο οι Γιώργος Νικολόπουλος, Δαμιανός Μπολάνο, Χρήστος Τσάκαλος, Όλγα Οικονομίδου και Γιώργος Πολύδωρος (μέλη της ΣΠΦ).

Η δίκη που αφορά την υπόθεση του Χαλανδρίου ξεκίνησε στις 17 Ιανουαρίου του 2011, ενώ κάποιοι καταζητούνταν ακόμα.

Οι κατηγορίες ήταν οι εξής: συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, προμήθεια - κατοχή εκρηκτικών υλών, έκρηξη από κοινού (Χηνοφώτη και Κατσέλη), διακεκριμένες φθορές, όπλα - εκρηκτικά - κροτίδες - φωτοβολίδες, εμπρηστικές επιθέσεις.

2η δίκη ΣΠΦ

Η 2η δίκη (δίκη ΣΠΦ και άλλων αναρχικών συντρόφων) αφορούσε τις υποθέσεις α) Συμπλοκή στην Πεύκη β) συλλήψεις στον Βόλο, γ) δέματα, δ) Νέα Σμύρνη. Ξεκίνησε στις 8 Οκτωβρίου του 2012 και τελείωσε στις 29 Δεκεμβρίου 2014 και είχε συνολικά 19 κατηγορούμενους.

Συμπλοκή στην Πεύκη

Τον Μάιο του 2011 σημειώνεται ένοπλη συμπλοκή στην Πεύκη μεταξύ του αναρχικού Θεόφιλου Μαυρόπουλου με δυο μπάτσους της άμεσης δράσης όταν οι δεύτεροι προσπάθησαν να τους σταματήσουν με σκοπό να τους ελέγξουν. Με αποτέλεσμα τον τραυματισμό του Θ. Μαυρόπουλου αλλά και των διωκτών του ενώ ο σύντροφος Γ. Μιχαηλίδης κατάφερε να ξεφύγει παίρνοντας το περιπολικό των μπάτσων. Ο σύντροφος Θ. Μαυρόπουλος κατά την διάρκεια της φυλάκισής του εντάσσεται στην Σ.Π.Φ.

«Δέματα»

Όσον αφορά την 3η υπόθεση, που αφορά τα δέματα - βόμβες που είχε στείλει η οργάνωση σε διάφορους στόχους, αξίζει να σημειωθεί πως οι ιταλικές διωκτικές αρχές έβγαλαν ένταλμα ζητώντας την έκδοση 5 μελών της ΣΠΦ, των Χ. Χατζημιχελάκης, Γ. Νικολόπουλος, Γερ. Τσάκαλος, Χρ. Τσάκαλος και Π. Αργυρού με αφορμή το δέμα που είχε σταλεί στον Μπερλουσκόνι.

250 επιθέσεις

Η δίκη αυτή αφορά 250 επιθέσεις της ΣΠΦ.

Οι κατηγορούμενοι είναι συνολικά 18. Τα 10 μέλη της ΣΠΦ και οι Δ. Πολίτης και Γ. Μιχαηλίδης, Γιώργος Καραγιαννίδης, Α. Μητρούσιας, Κ. Σακκάς, Σ. Αντωνίου, Κ. Καρακατσάνη και Π. Μασούρας.

Η έδρα εφάρμοσε το δόγμα της συλλογικής ευθύνης και καταδίκασε τα μέλη της ΣΠΦ για απλή συνέργεια σε εκρήξεις κατ' εξακολούθηση, εμπρησμούς κατ' εξακολούθηση, κατασκευή και προμήθεια εκρηκτικών, χρησιμοποιώντας ως «στοιχείο» την μπροσούρα που είχαν εκδώσει τα μέλη της οργάνωσης μέσα από την φυλακή «Ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει» και αφορούσε το χρονικό των επιθέσεων της ΣΠΦ. Οι υπόλοιποι κατηγορούμενοι αθώωθηκαν.

➤ Δίκη για το «Σχέδιο Φοίνικας»

Μετά από τις τέσσερις πρώτες επιθέσεις του «Σχέδιο Φοίνικας» συλλαμβάνονται οι αναρχικοί σύντροφοι Ανδρέας Τσαβδαρίδης και Σπύρος Μάνδουλας, στις 11 Ιουλίου του 2013.

Παράλληλα, ξεκινούν νέες διώξεις σε όλα τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς για ηθική αυτουργία στο «Σχέδιο Φοίνικας».

Οι πρώτες πράξεις ήταν η ανατίναξη του προσωπικού οχήματος της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού Μαρίας Στέφη, η τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στο αυτοκίνητο του σωφρονιστικού υπαλλήλου/ανθρωποφύλακα Αργύρη Γκέλμπουρα στο Ναύπλιο και η αποστολή παγιδευμένου δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας Δημήτρη Χωριανόπουλο.

Το «Σχέδιο Φοίνικας» συνεχίστηκε με πολλές εμπρηστικές επιθέσεις και παγιδευμένα δέματα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Η δίκη ξεκίνησε στις 4 Ιουνίου 2015 και στις 26 Ιουλίου 2016, όπου βγήκε η απόφαση, το δικαστήριο καταδίκασε τον Α. Τσαβδαρίδη σε 21 έτη κατά συγχώνευση. Ο Σπ. Μάνδουλας αθώωθηκε.

Τα δέκα μέλη της ΣΠΦ καταδικάστηκαν κατά συγχώνευση 21 χρόνια για ηθική αυτουργία στην έκρηξη στο αυτοκίνητο της πρώην διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού Μ. Στέφη. Η καταδικαστική αυτή απόφαση στηρίχτηκε αποκλειστικά σε ένα κείμενο των φυλακισμένων μελών της οργάνωσης που διαβάστηκε στις 10 Ιούνη του 2013, με το οποίο χαιρέτιζαν την ενέργεια. Το εφετείο της υπόθεσης βρίσκεται σε εξέλιξη.

Δίκη απόπειρα απόδρασης - «Σχέδιο Γοργοπόταμος»

Στη δίκη express για την απόπειρα απόδρασης που ξεκίνησε στις 15 Φλεβάρη του 2016 και τελείωσε στις 8 Ιουλίου του ίδιου έτους βρίσκονταν 28 κατηγορούμενοι.

Τα 10 μέλη της ΣΠΦ κατηγορήθηκαν συνολικά ως οργάνωση για τους εκρηκτικούς μηχανισμούς στην εφορία Κορυδαλλού, στο αστυνομικό τμήμα Ιτέας, για τον φάκελο βόμβα στον ειδικό εφέτη ανακριτή, για απόπειρα απόδρασης, για κατοχή όπλων, εκρηκτικών, ρουκετών με σκοπό την «διατάραξη» της κοινωνικής, οικονομικής πολιτικής ζωής της χώρας.

Επιπλέον, κατηγορούμενη είναι η αναρχική Αγγελική Σπυροπούλου, η οποία ανέλαβε την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή της στην απόπειρα απόδρασης.

Σε αυτήν την υπόθεση έχουμε το πρωτοφανές γεγονός της σύλληψης και προφυλάκισης της Αθηνάς Τσάκαλου, μητέρας του Χρήστου και του Γεράσιμου Τσάκαλου, καθώς και της συζύγου του τελευταίου Εύης Στατήρη. Επίσης, κατηγορούμενος βρίσκεται και ο Χρήστος Πολύδωρος, αδερφός του Γιώργου Πολύδωρου. Οι 3 συγγενείς των μελών της ΣΠΦ κατηγορούνται για την συμμετοχή τους στην οργάνωση, σε μια προσπάθεια συναισθηματικού εκβιασμού από το κράτος για να καταθέσουν τα όπλα, πράγμα που δεν κατάφεραν να πετύχουν.

Όσον αφορά την απόφαση, το δικαστήριο τα 10 μέλη της ΣΠΦ καταδικάστηκαν σε 119 χρόνια κάθειρξης ο καθένας για συγκρότηση, ένταξη και διεύθυνση «τρομοκρατικής» οργάνωσης, αλλά και για ηθική αυτουργία σε 4 απόπειρες ανθρωποκτονίας, κατοχή εκρηκτικών, όπλων κ.ά. Η συντρόφισσα Αγγελική Σπυροπούλου καταδικάστηκε σε 28 χρόνια κάθειρξης.

Ο Χρ. Πολύδωρος καταδικάστηκε σε 6 χρόνια με αναστολή για ένταξη στην οργάνωση, και άλλοι κατηγορούμενοι για την ίδια υπόθεση καταδικάστηκαν σε μεγάλες ποινές. Τέλος το δικαστήριο έκρινε αθώες κατά πλειοψηφία την Αθηνά Τσάκαλου και την Εύη Στατήρη.

Το εφετείο της υπόθεσης βρίσκεται σε εξέλιξη.

Υπόθεση Νέας Σμύρνης

Στις 4 Δεκεμβρίου του 2010 συλλαμβάνονται από την αντιτρομοκρατική ο Κώστας Σακκάς και ο Αλέξανδρος

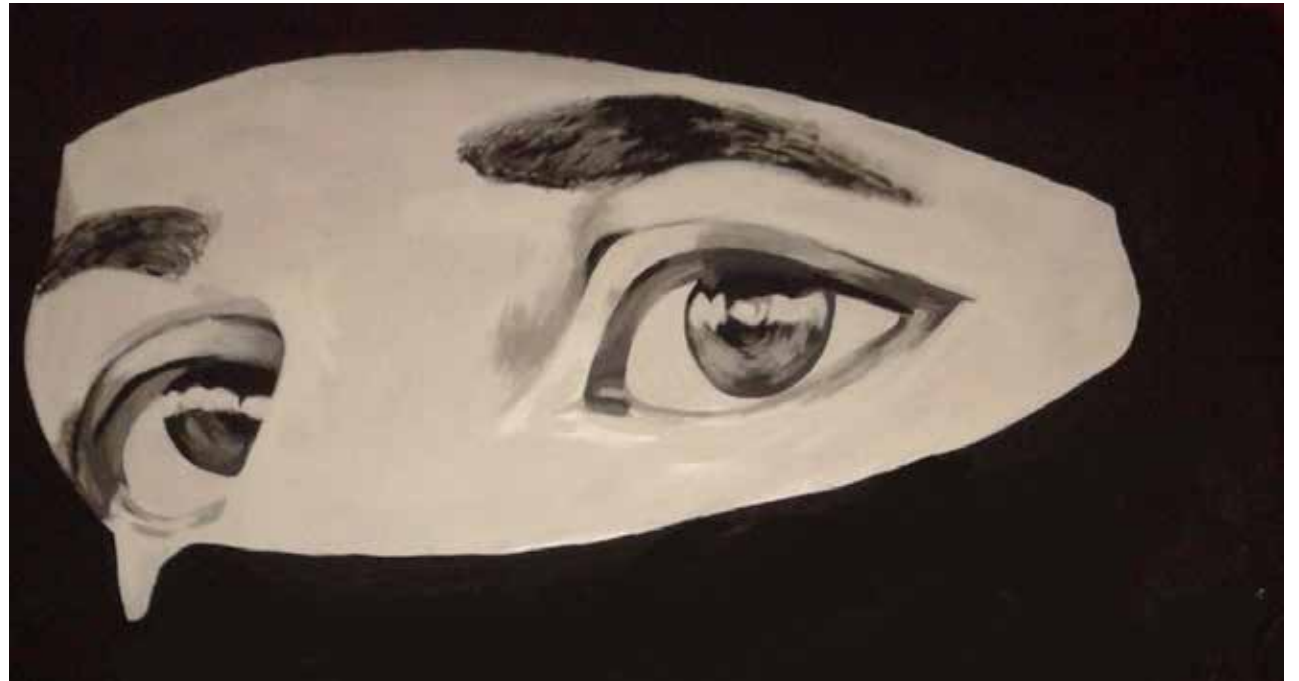
Μητρούσιας στην Νέα Σμύρνη, την ώρα που μετάφεραν οπλισμό από μία αποθήκη που είχαν νοικιάσει. Αργότερα, συλλαμβάνεται ο Γιώργος Καραγιαννίδης στον Πειραιά. Το απόγευμα της ίδιας μέρας επίσης συλλαμβάνονται οι αναρχικοί Χρήστος Πολίτης, Δημήτρης Μιχαήλ και Στέλλα Αντωνίου.

Και στους 6 συλληφθέντες αποδίδονται κατηγορίες για συμμετοχή σε άγνωστη «τρομοκρατική» οργάνωση με άγνωστες ενέργειες. Τρεις μήνες αργότερα οι ειδικοί εφέτες ανακριτές τις μετατρέπουν σε ένταξη και συμμετοχή στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Αργότερα, οι Μητρούσιας- Καραγιαννίδης κατηγορούνται και για την αποστολή των παγιδευμένων δεμάτων και ξαναπροφυλακίζονται. Ενώ τον Μάρτιο του 2012 οι Σακκάς, Μητρούσιας, Καραγιαννίδης και Αντωνίου βρίσκονται εκ νέου κατηγορούμενοι για τις 250 επιθέσεις της ΣΠΦ.

Στις 4 Ιουνίου του 2013 ο Κώστας Σακκάς θα ξεκινήσει απεργία πείνας με αίτημα την αποφυλάκιση του καθώς έχει ξεπεράσει το ανώτατο όριο των 30 μηνών προφυλάκισης. Στις 11 Ιουλίου θα αποφυλακιστεί με αυστηρούς περιοριστικούς όρους.

Σε αυτή την υπόθεση εμφανίζονται αρκετές καινούργιες

μεθοδεύσεις του 187Α που μετά έγιναν ο κανόνας για να στήνονται υποθέσεις.

Βελβεντός

Την 01/02/2013 πραγματοποιείται διπλή ληστεία στην Αγροτική τράπεζα και στα ΕΛΤΑ Κοζάνης και συλλαμβάνονται οι αναρχικοί Α. Μπουρζούκος, Δ. Πολίτης, Γ. Μιχαηλίδης και Ν. Ρωμανός. Οι φωτογραφίες τους δημοσιεύονται από την ΕΛ.ΑΣ όπου τα σημάδια βασανισμού τους είναι εμφανή παρά την προσπάθεια των μπάτσων να τα αποκρύψουν μέσω photo shop. Στις 30 Απριλίου 2013 πραγματοποιούνται για την ίδια υπόθεση οι συλλήψεις των αναρχικών Φ. Χαρίσης και Α. Ντάλιου μαζί με άλλους αναρχικούς και η σύνδεση τους για την συγκεκριμένη υπόθεση βασίστηκε στο DNA.

Από την πρώτη στιγμή κατηγορούνται για ένταξη στην Ε.Ο Σ.Π.Φ κάτι το οποίο αρνούνται και μετέπειτα καταρρίπτεται στο δικαστήριο ενώ στο εφετείο για την συγκεκριμένη υπόθεση οι ποινές έχουν διαμορφωθεί ως εξής: Μιχαηλίδης (11 χρόνια και 9 μήνες), Πολίτης (9 χρόνια), Ντάλιος (7 χρόνια), Χαρίσης (7 χρόνια) και Ρωμανός (11 χρόνια και 5 μήνες)- δεν θυμάμαι την ποινή του Μπουρζούκου.

Ληστεία Φιλώτα

Κατηγορούμενοι ήταν οι Αργύρης Ντάλιος και Φοίβος Χαρίσης για ένταξη και συμμετοχή σε «τρομοκρατική

οργάνωση» και απλή συνέργεια σε ληστεία από κοινού με καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου, και οι Γιάννης Μιχαηλίδης, Δημήτρης Πολίτης και Γρηγόρης Σαραφούδης για ένταξη και συμμετοχή σε «τρομοκρατική οργάνωση», συμμετοχή σε ληστεία από κοινού με καλυμμένα τα πρόσωπα, διακεκριμένη οπλοφορία και για διακεκριμένη ληστεία από κοινού. Το τρομοδικείο στις 15/9/16 ανακοίνωσε την αθώωση των Μιχαηλίδη και Πολίτη, ενώ οι Ντάλιος και Χαρίσης καταδικάστηκαν σε τρία εξαγοράσιμα χρόνια φυλάκισης. Ο Γρ. Σαραφούδης καταδικάστηκε σε 7 χρόνια φυλάκισης.

«Ατομικοί Τρομοκράτες»

Στις 26 Μαρτίου ολοκληρώθηκε, στη δικαστική αίθουσα Κορυδαλλού, η εκδίκαση του εφετείου για την υπόθεση εμπρησμών και ληστειών στο οποίο κατηγορούμενοι βρίσκονταν οι σύντροφοι Α. Ντάλιος, Ν. Ρωμανός, Γ. Μιχαηλίδης, Δ. Πολίτης και το μέλος της Σ.Π.Φ. Γεράσιμος Τσάκαλος.

Η έδρα του εν λόγω δικαστηρίου, επέλεξε να διατηρήσει, με ελάχιστες αποκλίσεις, τις εξοντωτικές ποινές του πρωτόδικου δικαστηρίου.

Από το πρωτόδικο δικαστήριο με πρόεδρο τον Κ. Γκανιάτσο η «αντιτρομοκρατική» σε συνεργασία με την δράκα των πρόθυμων δικαστικών που διαθέτει επιχειρεί με νομικιστικούς ακροβατισμούς και δικονομικές καινοτομίες να διευρύνει το πεδίο δράσης του «αντιτρομοκρατικού νόμου». Έτσι, ενώ οι 4 πρώτοι σύντροφοι αθώωθηκαν από την ένταξη στην ΣΠΦ, οι επιμέρους πράξεις που κατηγορούνταν χαρακτηρίστηκαν ως «τρομοκρατικές» και οι ίδιοι οι σύντροφοι ως ατομικοί «τρομοκράτες». Έτσι, λοιπόν, η συγκεκριμένη απόφαση δημιουργεί ένα δεδικασμένο με πολύ σοβαρές συνέπειες από δω και εμπρός.

Τάσος Θεοφίλου

Στις 18/8/2012 ο αναρχικός κομμουνιστής Τάσος Θεοφίλου συλλαμβάνεται και κατηγορείται για συμμετοχή στη ληστεία της Alphabank στην Πάρο κατά τη διάρκεια της οποίας τραυματίζεται θανάσιμα οδηγός ταξί που επιχειρήσε να εμποδίσει τη διαφυγή των ληστών.

Γίνεται βίαιη λήψη γενετικού υλικού DNA, το οποίο σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική ταυτίζεται με αδιευκρίνιστο γενετικό υλικό που βρέθηκε σε ένα καπέλο. Ο σύντροφος στοχοποιείται για τις φιλικές και συντροφικές σχέσεις που διατηρούσε, ενώ παράλληλα η αντιτρομοκρατική του προσάπτει συμμετοχή στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Με τον τρόπο αυτό ο συλληφθείς δικάστηκε τον Νοέμβρη

➤ του 2013 με την επιβαρυντική νομική διάταξη περί τρομοκρατίας (187Α). Αποτέλεσμα της δίκης ήταν τα 25 χρόνια κάθειρξης για τον Τάσο Θεοφίλου με την αθώωση για κατηγορίες που αφορούν τη συμμετοχή του στη ΣΠΦ. Αυτό δεν ήταν αρκετό για τον εισαγγελέα Περικλή Δράκο, ο οποίος άσκησε έφεση με αποτέλεσμα ο σύντροφος να οδηγείται στο να δικάσεται εκ νέου για όλες τις κατηγορίες. Τον Νοέμβριο του 2017 ξεκινά το εφετείο και τον Ιούλη του 2017 ο σύντροφος αθώνεται από όλες τις κατηγορίες. Τον Απρίλιο του 2018 ο Ι.Αγγελής αντεισαγγελέας του

γνωστή από τα μίντια ως «ληστές του Διστόμου». Με βάση την συγκεκριμένη ληστεία και μια σειρά από ακροβασίες, κατασκευάστηκε από την «αντιτρομοκρατική» η θεωρία ότι οι κατηγορούμενοι Γιώργος Πετρακάκος, Σπύρος Χριστοδούλου, Μαρία Θεοφίλου, Γρηγόρης Τσιρώνης και το μέλος του ΕΑ Νίκος Μαζιώτης αποτελούν μέλη μιας οργάνωσης που βρίσκεται πίσω από όποια ανεξιχνίαστη ληστεία έχει πραγματοποιηθεί στην ελληνική επικράτεια, η οποία από το 2012 προσχώρησε στον Επαναστατικό Αγώνα, ενώ οι υπόλοιποι διώκονται

στατικού. Η αντιτρομοκρατική δεν δίστασε να κατασκευάσει μία ολόκληρη «επιστημονική» σκευωρία στηριγμένη στο νέο υπερόπλο της (το DNA). Ο σύντροφος τελικά αθώωθηκε μετά από 13 μήνες προφυλάκισης. *Την συγκεκριμένη υπόθεση παρόλο που ο σύντροφος δεν κατηγορήθηκε με τον 187 Α, την αναφέρουμε γιατί αποτέλεσε τον προπομπό ενός εφιαλτικού κατασταλτικού μέλλοντος, όπου μία έκθεση εργαστηριακής πραγματογνωμοσύνης αρκεί για να στείλει κάποιον στην φυλακή χωρίς να λαμβάνεται υπόψη κανένα άλλο στοιχείο.

Ασπιώτης Παναγιώτης

Το Μάρτιο του 2013 εκδίδεται ένταλμα σύλληψης εις βάρος του Π.Ασπιώτη που τον συνδέει με όπλα που βρέθηκαν σε σταθμευμένο αυτοκίνητο. Ο σύντροφος διαφεύγει της σύλληψης. Δύο περίπου χρόνια μετά παραδίνεται και προφυλακίζεται κατηγορούμενος αρχικά για τον νόμο περί όπλων. Στις 6 Φεβρουαρίου 2016 κλιμάκιο αστυνομικών της «αντιτρομοκρατικής» έχοντας εισαγγελική εντολή να του αποσπάσουν γενετικό υλικό τον βασανίζουν προκειμένου να το αποσπάσουν. Ο σύντροφος όχι μόνο βασανίστηκε αλλά βρέθηκε να κατηγορείται επιπλέον για αντίσταση κατά της αρχής απέναντι στους βασανιστές του. Είναι κατηγορούμενος στην υπόθεση των «Ληστών του Διστόμου».

Ηριάννα - Περικλής

Η σκευωρία σε βάρος της Ηριάννας Β. και του Περικλή Μ. ξεκινά στις 14 Μαρτίου 2011 όπου η Αντιτρομοκρατική έκανε έφοδο στο σπίτι του φίλου της Ηριάννας, Κωνσταντίνου και του συγκατοίκου του, Περικλή. Κατά την προσαγωγή τους στη ΓΑΔΑ γίνεται λήψη γενετικού υλικού και αφήνονται ελεύθεροι. Δύο περίπου χρόνια μετά τη προσαγωγή τους Περικλής και Ηριάννα συλλαμβάνονται με την κατηγορία «της οπλοκατοχής και της ένταξης στην Συνομοσία Πυρήνων της Φωτιάς». Η σύλληψη τους γίνεται με βάση μία κατάθεση ενός μάρτυρα χάρις στον οποίο ανακαλύφθηκαν όπλα θαμμένα σε χώρο του ΕΜΠ. Η Αντιτρομοκρατική δεν δίστασε, για άλλη μια φορά, να καταστήσει ένα χαμηλής ποσότητας και κακής ποιότητας δείγμα DNA ως αδιάσειστη επιστημονική αυθεντία. Ίδια και ο Περικλής οδηγούνται σε δίκη, και καταδικάστηκαν σε 13 κάθειρξη με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο 187Α. Στο εφετείο που έγινε τον Ιούνιο του 2018 αθώωθηκαν από όλες τις κατηγορίες.

Αρείου Πάγου καταθέτει αίτηση αναίρεσης της αθωωτικής απόφασης του συντρόφου. Μια αίτηση κατάπτυστη, τόσο νομικά όσο και ηθικά, που αφήνει τον σύντροφο για άλλη μια φορά μετέωρο στα χέρια της νομικής δικαιοσύνης.

για μια σειρά από κακουργηματικές πράξεις. Μοναδικό κοινό παρανομαστή των κατηγορούμενων αποτελεί η φυγοδικία καθώς και οι φιλικές, οικογενειακές και συντροφικές σχέσεις που τους συνδέουν.

Άρης Σειρηνίδης*

Ο Άρης Σειρηνίδης συλλαμβάνεται το Μάιο του 2010. Αρχικά αντιμετωπίζει τις κατηγορίες της παράνομης οπλοκατοχής και της αντίστασης κατά της αρχής. Λίγες μέρες μετά όμως, η «αντιτρομοκρατική» ανασύρει την υπόθεση πυροβολισμού εναντίον κλούβας των ματ στα Εξάρχεια το καλοκαίρι του 2009. Ο Άρης Σειρηνίδης προφυλακίζεται κατηγορούμενος για απόπειρες ανθρωποκτονίας με μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο την υποτιθέμενη ταύτιση γενετικού υλικού μεταξύ του πορτοφολιού του και χειρουργικής μάσκας που βρέθηκε στην περιοχή του περι-

«Ληστές Διστόμου»

Μετά από εισήγηση του εισαγγελέα για θέματα τρομοκρατίας Δ.Ασπρογέρακα προς το συμβούλιο εφετών εκδόθηκε βούλευμα το οποίο παρέπεμπε σε δίκη τους αναρχικούς: Κώστα Σακκά, Μάριο Σεισίδη, Γρηγόρη Τσιρώνη, Νίκο Μαζιώτη και Παναγιώτη Ασπιώτη καθώς και τους κατηγορούμενους για ληστείες τραπεζών: Μαρία Θεοφίλου, Σπύρο Χριστοδούλου, Σπύρο Δραβίλα, Γιώργο Πετρακάκο και δύο ακόμα άτομα του φιλικού του περιβάλλοντος, η οποία ξεκίνησε στις 25/5. Η υπόθεση έγινε

«Εντός - Εκτός»

«Ο Δρόμος για το Μαγκαντάν»

“Ο δρόμος για το Μαγκαντάν”, είναι ένα βιβλίο που εκδόθηκε από το ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών σε μετάφραση του συντρόφου Γ.Καραγιαννίδη και εξιστορεί τις πολιτικές συνθήκες που επικρατούν στη Λευκορωσία του Λουκασένκο. Περιγράφει με πολύ ζωηρό τρόπο τις συνθήκες εγκλεισμού και την αντιμετώπιση που έχουν οι πολιτικοί κρατούμενοι και γενικά οι αναρχικοί, οι ακροαριστεροί και όσοι τολμούν να υψώσουν το κεφάλι τους

και να αντισταθούν στο καθεστώς του Λουκασένκο... Ο Λευκορώσος αναρχικός Ihar Alinevich συνελήφθη στις 28 Νοεμβρίου του 2010 στη Μόσχα από πράκτορες των υπηρεσιών ασφάλειας και μεταφέρθηκε παράνομα στο Μινσκ σε φυλακή της KGB. Είχε κατηγορηθεί για μια σειρά δράσεων και 6 μήνες μετά την σύλληψη καταδικάστηκε σε 8 χρόνια φυλάκιση μαζί με τους συντρόφους του Mikalai Dziadok και Aliaksandr Franskevich. Αυτό το βιβλίο απεικονίζει τι συμβαίνει στην σύγχρονη Λευκορωσία. Πρόκειται για την επιλογή που πρέπει να κάνει κάποιος μεταξύ ζωής και θανάτου, ελευθερίας και φυλάκισης, συνειδησης και προδοσίας.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙΣ

ΙΤΑΛΙΑ

I

Υπόθεση Πάνικο

Έπειτα από τη βομβιστική επίθεση που έγινε την Πρωτοχρονιά του 2017 ενάντια στο βιβλιοπωλείο “ιλ Μπαρτζέλο”, που ήταν προσκείμενο στη ναζιστική φασιστική οργάνωση “Κάζα Πάουντ” και είχε ως αποτέλεσμα τον βαρύ τραυματισμό ενός πυροτεχνουργού της αστυνομίας, στις 31 του Γενάρη του ίδιου έτους, μπαίνει σε εφαρμογή η επιχείρηση Πάνικο ενάντια στους αναρχικούς της Φλωρεντίας. Μέσα σε λίγους μήνες η επιχείρηση έφερε την εκκένωση δύο καταλήψεων, της Βίλλας Πάνικο και της Ριοτόζα, όπως επίσης δεκάδες διώξεις, προσαγωγές και συλλήψεις. Συνολικά 40 σύντροφοι και συντρόφισσες βρίσκονται αυτή τη στιγμή υπόδικοι, κατηγορούμενοι για διάφορα αδικήματα, όπως μη εγκεκριμένες και αδειοδοτημένες κινήσεις, επιθέσεις σε

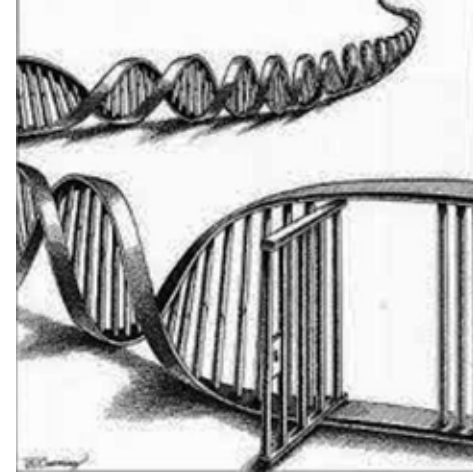
Ρομπέρτο Αντινόλφι, στη Γένοβα. Έπειτα από 4 μέρες δημοσιεύεται η ανάληψη ευθύνης στην εφημερίδα Κορίερε Ντέλα Σέρα, με υπογραφή “FAI - Πυρήνας Όλγα”. Οι πρώτες συλλήψεις γίνονται τον Ιούνιο. Οι κατηγορούμενοι είναι 7 σύντροφοι και συντρόφισσες, μεταξύ των οποίων και οι

συλλαμβάνεται. Ήδη από τις 27 Ιουνίου η αστυνομία ζητούσε την σύλληψη τους, αλλά ο ανακριτής δεν είχε βρει τα στοιχεία επαρκή. Μετά από ένα χρόνο προφυλάκισης οι ποινές που επιβάλλονται, στις 30 Οκτωβρίου 2013, είναι 12 χρόνια για τον Αλφρέντο και 10 για τον Νικόλα. Έπειτα όμως από την ανάληψη ευθύνης της επίθεσης από τους ίδιους, οι ποινές θα πέσουν, αν και τους καταλογίζεται η πράξη με τρομοκρατικά κίνητρα, σε 10 χρόνια και 8 μήνες για τον πρώτο και 9 χρόνια και 4 μήνες για τον δεύτερο.

Με αφορμή τις έρευνες που ξεκίνησαν το 2009 σχετικά με την FAI, και σε συνδυασμό με τα χτυπήματα που συνέβησαν τα επόμενα χρόνια μέχρι το 2016, στις 14 Σεπτεμβρίου του ίδιου χρόνου (2016) ανοίγει ένας νέος κύκλος συλλήψεων και ερευνών σε οικίες, χώρους και άτομα. Η αντιτρομοκρατική διεύθυνση της αστυνομίας σε συνεργασία με την DIGOS (ΔΑΕΕΒ) διατάζει 7 συλλήψεις, ενώ οι κατηγορούμενοι στο σύνολό τους είναι 15, κι ενώ οι έρευνες σε σπίτια και άτομα φτάνουν τις 30 σε όλη την Ιταλία. Στους κατηγορούμενους καταλογίζεται το αδίκημα της σύστασης ανατρεπτικής οργάνωσης με τρομοκρατικά κίνητρα, καθώς κατηγορούνται ως μέλη της FAI, στη δράση της οποίας εντάσσονται 3 χτυπήματα, 2 στην σχολή των καραμπινιέρων στο Φοσάνο, τον Ιούνιο του 2006, και ένα σε κάδο σκουπιδιών στην περιοχή Κροτσέτα στο Τορίνο, τα οποία ακολούθησαν αναλήψεις ευθύνης από την ομάδα “Ανώνυμη και φοβερή εξέγερση/FAI”.

Οι έρευνες βασίζονται κυρίως στην ανάλυση δημοσιεύσεων από το έντυπο KNO3, του μπλογκ PAROLE ARMATE, του εντύπου CROCE NERA ANARCHICA, των αναλήψεων ευθύνης της FAI, καθώς και των θεωρητικών κειμένων της FAI από το 2003 μέχρι και το 2016. Καταλήγει στη φυλακή και η Άννα τελικά, που βρισκόταν υπό έρευνα για το χτύπημα στον Αντινόλφι, καθώς και ο Μάρκο, ο Σαντρόνε, ο Ντανίκο και η Βαλεντίνα. Οι υπόλοιποι,

αν και υπό έρευνα, βρίσκονται ελεύθεροι. Στις 5 Ιουνίου 2017 έγινε το πρώτο δικαστήριο. Με ένα καθόλου τυχαίο τέχνασμα, στις 2 Ιουνίου οι μπάτσοι ανακοινώνουν το τέλος των ερευνών και για άλλους 7 συντρόφους, οι οποίοι κατηγορούνται και αυτοί ως μέλη της FAI, στις οποίες τις αναλήψεις ευθύνης παρουσιάζεται πλέον το σύμβολο της ελληνικής ΣΠΦ. Οι κατηγορίες είναι πάνω κάτω οι ίδιες, άρθρο 270 bis (187Α σύσταση τρομοκρατικής οργάνωσης) και άρθρο 414 προτροπή σε εγκληματικές πράξεις, παράνομη τύπωση, ένοπλη και ανατρεπτική προπαγάνδα μέσω ηλεκτρονικών σελίδων, μπλογκς όπως ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός, Ράντιο Ατσιόνε, Αναηθία, και η συλλογή χρημάτων για κρατούμενους. Δύο από τους 7 συντρόφους κατηγορούνται και με το άρθρο 280 (τρομοκρατικό χτύπημα) για την επίθεση στο δικαστήριο της Τσιβιταβέκια στις 12 Ιανουαρίου 2016. Στις 5 Ιουνίου ο εισαγγελέας θα ζητήσει οι δύο υποθέσεις, δηλαδή του Σεπτεμβρίου 2016 και του Ιουνίου 2017, να γίνουν μια, με 200 ντοσιέ δικογραφία για την πρώτη

και 30 για την δεύτερη. Έτσι, στις 16 Νοεμβρίου 2017, ξεκίνησε το δικαστήριο για την υπόθεση Σκριπτα Μάνεντ ενάντια σε συνολικά 22 συντρόφους και συντρόφισσες. Επτά βρίσκονται ακόμα στην φυλακή. Στον Αλφρέντο, στον Νικόλα, στην Άννα και στον Ντανίλο δεν θα δοθεί η ευκαιρία να παρουσιαστούν στο δικαστήριο, αλλά θα παρακολουθήσουν την δίκη μέσω τηλεδιάσκεψης. Ο Μάρκο, η Βαλεντίνα και ο Σαντρόνε δεν θα παρακολουθήσουν την δίκη σε αλληλεγγύη στους συντρόφους. Μερικοί ελεύθεροι ακόμα σύντροφοι δεν θα παρουσιαστούν καν. Οι ημερομηνίες των δικαστηρίων είναι 4, 5, 11, 12, 18, 19, 25 Ιουλίου και 2 Αυγούστου.

Φ.Α.

II

Υπόθεση σκριπτα μάνεντ

Στις 7 Μαΐου 2012 πυροβολείται στα πόδια ο πρόεδρος της Ανσάλντο, Νουκλεάρε

ήδη φυλακισμένοι Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα και Μάρκο Καμένις. Οι έρευνες είχαν ήδη ξεκινήσει το 2009, όταν η υπογραφή της FAI εμφανίζεται σε δέματα βόμβες που είχαν σταλεί στο ιδιωτικό πανεπιστήμιο Μποκόνι και στο κέντρο επαναπροώθησης μεταναστών στην Γκραντίσκα ντι Ιζόντζο - Γκορίτζια στην Βενετία, από την ομάδα “αδερφές στα όπλα/Μαουρίτσιο Μοράλες/FAI”. Παρότι, όπως δηλώνει ο στρατηγός των καραμπινιέρων, Γκάντζερ, μερικοί από τους 7 αυτούς συντρόφους, ουδεμία σχέση έχουν ούτε με το χτύπημα ούτε με αυτούς που ονομάζει επαγγελματίες τρομοκράτες, αρκεί ένα άρθρο (στην παρούσα περίπτωση πρόκειται για τον μπλογκ “Παρόλε Αρμάτε”) ή ένα πανό αλληλεγγύης για να κατηγορηθούν: “αν είσαι φίλος ή αλληλέγγυος με τρομοκράτες είσαι και εσύ τρομοκράτης”.

Αργότερα, στις 14 Σεπτέμβρη 2012, οι καραμπινιέροι συλλαμβάνουν τον Νικόλα Γκάι και τον Αλφρέντο Κόσπιτο ως φυσικούς αυτουργούς του χτυπήματος. Η Άννα Μπενιαμίνι, αν και υπό έρευνα, δεν

Επιτέλους μια απόφαση που δείχνει το δρόμο!

Αφορμή για το σημείωμα αυτό είναι η απόφαση του συντρόφου Κώστα Κ. να πάει φυλακή αντί να εξαγοράσει την ποινή του, δηλαδή να μην καταβάλλει το ποσό των 6.000 €(*), που του επέβαλε το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθήνας, για τη συμμετοχή του στις αντι-μνημονιακές συγκρούσεις στο Σύνταγμα το 2011.

Μήπως, λοιπόν, ήρθε η ώρα (αν και κάποιος “αιρετικοί” το υποστήριζαν εδώ και κάμποσο καιρό) να σταματήσουμε να γεμίζουμε τον κρατικό κορβανά με υπέρογκα ποσά για να αποφύγουμε την φυλάκιση; Το κράτος μας έχει επιβάλει το δικό του δρόμο: κάντε πάρτι, μπαρ, συναυλίες για να πληρώσετε, με αντάλλαγμα την ελευθερία σας. Αυτό πρέπει κάποτε να σπάσει.

Μήπως ήρθε ο καιρός να δούμε το ζήτημα κινηματικά, αρνούμενοι να πληρώνουμε τις εξαγορές ποινών για πλημμελήματα ή και κακουργήματα που, υπό προϋποθέσεις, μπορεί να τιμωρηθούν με ποινές φυλάκισης (ελαφρυντικά, εφετείο);

Βέβαια, μπορεί να αντιληχθεί ότι η ελευθερία του καθενός/μιάς είναι πολύ σημαντική, διότι μας επιτρέπει να είμαστε κοινωνικά και πολιτικά ενεργοί εκτός φυλακής. Ωστόσο, η αντίθετη πολιτική απόφαση, δηλαδή αυτή της αποδοχής της φυλάκισης με όσο πιο μαζικούς όρους γίνεται, θα αντιπαρεθεθεί μετωπικά με το κράτος (μέσα κι έξω από τη φυλακή) θέτοντας το σε μια κατάσταση που θα το κλονίσει σοβαρά. Πόσο μάλλον, αν αυτή η πρακτική διαχυθεί κοινωνικά.

Ας το σκεφτούμε. Ο σύντροφος Κώστας Κ. το έκανε και έδειξε, με την πράξη του, έναν πολιτικό δρόμο που είναι εφικτός... (για όσες/ους, βέβαια, μπορούν να τον ακολουθήσουν).

(*). Εδώ πρέπει να επισημανθεί η προσαύξηση των χρηματικών ποινών που διπλασιάζει το πληρωτέο ποσό, με αποτέλεσμα να μιλάμε για υπέρογκα ποσά που αν δεν πληρωθούν με δόσεις, η μόνη λύση είναι η παροχή “κοινωνικού εργασιών” σε κάποιον δήμο. Π.χ. για μία ποινή 2 ετών μετατρέψιμη προς 5€/μέρα (το ελάχιστο ποσό της μετατροπής) το πληρωτέο είναι περίπου 7.200€, συν τα δικαστικά έξοδα, που είναι υποχρεωμένος/η να πληρώσει ο/η καταδικασμένος/η.

Υ.γ. Ο σύντροφος αποφυλακίστηκε ένα μήνα μετά, εκτιόντας το 1/10 της ποινής του, σύμφωνα με τον νόμο Παρασκευόπουλου.

Για το φιάσκο της “Τρομοκρατικής”

Με διαρροές και μπαράζ βαρύγδουπων αναρτήσεων ανακοινώθηκε η τελευταία “επιτυχία” της “Τρομοκρατικής”, με τη σύλληψη 14 ατόμων που τροφοδοτούσαν, κατ’ αυτήν, το “επαναστατικό ταμείο”. Ανθρακες ο θησαυρός όμως. Όπως κι η ίδια παραδέχτηκε, λίγες μέρες μετά, επρόκειτο για άτομα που δεν είχαν σχέση με τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, αλλά για συγγενείς “ποινικών” κρατούμενων... που κατέθεσαν μικροποσά στο όνομα συντρόφου που τώρα είναι πολιτικός κρατούμενος. Όσο για το μυθικό ποσό που βρέθηκε στον τραπεζικό λογαριασμό: 4.000€, με καταθέσεις των 20, 40, 50, 100 και 200 ευρώ. Σκεφτείτε τι θα έκαναν οι επαναστάτες με 4.000 ευρώ: θα ανέτρεπαν το σύστημα! Η υπόθεση, βέβαια, δεν παύει να είναι σοβαρή. Αφορά, για πολλοστή φορά, στην ποινικοποίηση των συγγενικών/φιλικών σχέσεων των κρατούμενων. Το είδαμε για πρώτη φορά στην 1η δίκη του Επαναστατικού Αγώνα, το ξαναείδαμε με τις συγγενείς της Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, πρόσφατα με την υπόθεση Περικλή/Ηριάννας και, τελευταία, με την υπόθεση των “Ληστών του Διστόμου”.

Πέρα όμως από την καθαρά κατασταλτική χροιά της υπόθεσης, το ζήτημα έχει και μιαν άλλη σημαντική πλευρά. Αφορά στον “θανάσιμο” εναγκαλισμό της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής από τις τράπεζες (και τις εταιρείες κινητής τηλεφωνίας), που έχουν καταστεί, με τη βούλα του κράτους, μηχανισμοί ελέγχου και επιτήρησης οποιασδήποτε δραστηριότητας και επαφής.

Ας λάβουμε, λοιπόν, το μήνυμα κι ας πάρουμε τα μέτρα μας κι εμείς. Υπάρχουν και άλλοι τρόποι επαφών και σχέσεων

πέρα από τις τράπεζες και τα κινητά. Όπως τις δεκαετίες του 60, του 70 και του 80...

Για την παράταση του νόμου Παρασκευόπουλου (περί αποφυλακίσεων)

Ανακοινώθηκε πρόσφατα, από τον υπουργό δικαιοσύνης, ότι ο νόμος Παρασκευόπουλου, που επιτρέπει περισσότερες αποφυλακίσεις απ’ ό,τι ορίζει η ισχύουσα νομοθεσία, ενδεχομένως να παραταθεί από τον Αύγουστο 2018 για έναν ακόμη χρόνο (όπως έγινε και πέρυσι). Παρ’ ό,τι, όπως γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος νο3 (Απρίλης 2018), ο συνολικός αριθμός κρατούμενων, μετά από μία μεγάλη μείωση το 2015-2016, άρχισε πάλι να αυξάνεται (λόγω του υπερβάλλοντα ζήλου δικαστών και εισαγγελέων να στέλνουν διαρκώς περισσότερο κόσμο στην φυλακή), μια τέτοια ρύθμιση είναι ζωτικής σημασίας για τους/τις κρατούμενους/ες που εμπίπτουν στις διατάξεις του.

Γι’ αυτό και είναι ένα από τα κύρια αιτήματα των αγωνιζόμενων κρατούμενων μέσα από την πανελλήνια Επιτροπή Αγώνα Φυλακών, που έχουν όμως να αντιμετωπίσουν, πέρα από το υπουργείο, το καλλιεργούμενο κλίμα κοινωνικού αυτοματισμού που προωθούν κόμματα, ΜΜΕ και οι κάθε είδους “400 πολίτες Εξαρχείων” που επισείουν τον μπαμπούλα της “ανασφάλειας” στις γειτονιές και στο κέντρο των πόλεων εξαιτίας των αποφυλακίσεων “εγκληματιών”.

Διμέτωπος, λοιπόν, ο αγώνας των κρατούμενων: από τη μία η κυβέρνηση και το υπουργείο που υπεκφεύγουν (λόγω πολιτικού κόστους) σχετικά με την παράταση του νόμου και από την άλλη οι κοινωνικοί και πολιτικοί “εγκληματίες” (κόμματα, πολιτικοί, “φιλήσυχοι πολίτες”) που θέλουν οι κρατούμενοι να αφήσουν τα κόκαλά τους στη φυλακή...

Οι αγωνιζόμενοι/ες κρατούμενοι/ες δεν πρέπει να μείνουν μόνοι/ες στο συγκεκριμένο αίτημά τους, διότι κι αυτό είναι μέρος του νέου σωφρονιστικού κώδικα που επέρχεται, αλλά και του ποινικού κώδικα που θα τον συνοδεύει.

Η απεργία πείνας μέχρι θανάτου του Μπόμπυ Σαντς και άλλων 9 συναγωνιστών του

“Κάποιος θα πρέπει να γράψει ένα ποίημα για τα βάσανα των απεργών πείνας.

Θα’ θελα να το γράψω εγώ, αλλά πως να το τελειώσω ;” (10η μέρα απεργίας πείνας)

Το 1972 (στα 18 του) μπαίνει στον IRA (Ιρλανδικός Δημοκρατικός Στρατός) για να παλέψει, όπως έλεγε, “ώσπου η Ιρλανδία να γίνει μία ανεξάρτητη σοσιαλιστική δημοκρατία”. Τον Οκτώβριο του 1972 συλλαμβάνεται με την κατηγορία κατοχής 4 περιστρόφων. Καταδικάζεται σε 5 χρόνια και φυλακίζεται στην περιβόητη φυλακή του Λονγκ Κεσ. Αποφυλακίζεται το 1976. Μετά από 6 μήνες συλλαμβάνεται ξανά, μετά από βομβιστική επίθεση και ανταλλαγή πυροβολισμών με τα αγγλικά στρατεύματα κατοχής στη Β. Ιρλανδία. Υποβάλλεται σε 4ήμερη ανάκριση και βασανιστήρια. Παραμένει υπόδικος 11 μήνες και καταδικάζεται τον Σεπτέμβριο του 1977 (μαζί με συντρόφους του) σε 14 χρόνια κάθειρξη (για ένα ρεβόλβερ). Μεταφέρεται στη φυλακή Κράμλιν όπου τις 22 πρώτες μέρες είναι ολόγυμνος και σε πλήρη απομόνωση.

Στη συνέχεια, μεταγέται στην πτέρυγα “Η” της Λονγκ Κεσ, όπου το Σεπτέμβριο του 1976 κρατούμενοι είχαν προχωρήσει στη διαμαρτυρία της “κουβέρτας” (καλύπτοντας το σώμα τους μόνο με μια κουβέρτα), την οποία άρχισε ο Κ. Νιούτζεντ, επειδή η κυβέρνηση της Θάτσερ απαγόρευσε να φορούν οι πολιτικοί κρατούμενοι κανονικά ρούχα, διότι δεν θεωρούνται πλέον πολιτικοί. Τον Απρίλη του 1978, έπειτα από συστηματική κακομεταχείριση (ειδικά στις τουαλέτες και στα ντους), οι κρατούμενοι αρνούνται να πλυθούν και να παραδώσουν τα δοχεία

νυκτός, απλώνοντας τα περιττώματα τους στους τοίχους των κελιών και πλημμυρίζοντας τους διαδρόμους των φυλακών με τα ούρα τους. Στη διαμαρτυρία συμμετείχαν και οι γυναίκες φυλακές. Το 1980 κρατούμενοι, με επικεφαλής το μέλος του IRA Σ. Μακένα, κάνουν απεργία πείνας για την αναγνώριση τους ως πολιτικοί κρατούμενοι, αλλά μετά από 53 μέρες απεργίας πείνας αντιλαμβάνονται ότι στο κείμενο συμφωνίας, τους είχαν κοροϊδέψει. Στις 19 Δεκέμβρη 1980 ο Μπόμπυ Σαντς ανακοινώνει, ότι οι κρατούμενοι δεν θα ξαναφορέσουν ρούχα φυλακής, ούτε θα κάνουν “υποχρεωτική εργασία”. Την 1η Μάρτη του 1981 ο Μπόμπυ Σαντς, με το ίδιο αίτημα, αρχίζει απεργία πείνας 2 εβδομάδες πριν τους άλλους με το σκεπτικό ότι αν πεθάνει ο θάνατος του να εξασφαλίσει την ικανοποίηση των αιτημάτων για τους υπόλοιπους.

Τις πρώτες 17 μέρες κρατά προσωπικό ημερολόγιο (σε χαρτί τουαλέτας, κρύβοντάς το στο σώμα του). Έγραφε ότι δε φοβόταν τον θάνατο. Ήλπιζε, ότι η έκβαση της απεργίας, θα προκαλούσε την απομάκρυνση της βρετανικής κυριαρχίας από τη Β. Ιρλανδία. Στις 5 Μάη 1981 αφήνει την τελευταία του πνοή (σε ηλικία 27 ετών) στη φυλακή Μείζ, μετά από απεργία πείνας 66 ημερών.

Διαδοχικά (από τον Μάιο μέχρι τον Αύγουστο) πέθαναν οι υπόλοιποι 9: Φράνσις Χιούζ, Πάτσι Ο’ Χάρα, Ρέιμοντ Μακ Κρις, Τζόζεφ Μακ Ντόνελ, Μάρτιν Χάρσον, Κέβιν Λιντς, Κέραν Ντόχερτυ, Τόμας Μακ Αλγουί (23 ετών, ο μικρότερος), Μάικλ Ντέβιν (30 ετών, ο μεγαλύτερος).